

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

FAKULTA FILMOVÁ A TELEVIZNÍ

Filmové, televizní a fotografické umění a nová média

Obor fotografie

DIPLOMOVÁ PRÁCE

BEZKAMEROVÉ NÁSILÍ

Těla. Stroje. Prostor.

Vedoucí práce: Mgr. Tomáš Dvořák, Ph.D.

Oponent práce:

Datum obhajoby:

Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, 2018

FILM AND TV SCHOOL OF ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE

Photography department

FINAL THEORETICAL MASTER DEGREE PROJECT

CAMERELESS VIOLENCE

Bodies. Machines. Space.

Consulting teacher: Mgr. Tomáš Dvořák, Ph.D.

Opponent:

Prague, 2018

Prohlašuji, že jsem magisterskou práci vypracovala samostatně pod odborným vedením a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne 15. června 2018

podpis diplomanta

poděkování:

Jiří Thýn

Tomáš Dvořák

Štěpánka Šimlová

Bára Stejskalová

Václav Janoščík

Dalibor Knapp

Petr Pustina

Markéta Marešová

Darjan Hardi

Jiří Procházka

rodičům, babi a dědovi, přátelům

BEZKAMEROVÉ NÁSILÍ

Těla. Stroje. Prostor.

Postupem času operativní umění ve válce určuje kdy, kde a za jakým účelem budou hlavní síly bojovat.

Manuální pole 100-5. Velitelství armády, 1993.

CAMERLESS VIOLENCE

Bodies. Machines. Space

In war, operational art determines when, where, and for what purpose major forces will fight over time.

Field Manual 100-5. Army Headquarters, 1993.

Neměl bych tvrdit, že fotografický význam je relativně neurčitý. Stejný obraz může různými způsoby prezentace přenášet různá sdělení.

Vezměme v potaz průkazní materiál, který poskytují bezpečnostní kamery v bankách. Automaticky vzato, tyto obrazy jsou syrovým dokumentem oproštěným od sebemenšího emocionálního vkladu. Pokud tyto kamery jsou navrhovány s jakýmkoliv ohledem na estetiku, jde o surovou, technologickou instrumentalitu.

“Prostá fakta, madam.” Soudní síň je bitevním polem fikce. Co tato fotografie ukazuje? Mladá bílá žena drží samopal. Zbraň ovládá sebejistě, agresivně. Žena se chvěje takovým strachem, že ji může každou chvíli zbraň z rukou vypadnout. Dědička vzdávající se svého odkazu. Oběť únosu. Městská guerilla. Dobrovolný účastník. Příklad vymývání mozků. Příklad revolty. Příklad schizofrenie. Výsledek založený na “pravdivém” čtení důkazů postrádá spíše “objektivitu” než politické manévrování.

Allan Sekula

OBSAH

Abstrakt	18
Úvod	19
Kapitola první: PŘED NÁSILÍM	23
1. organismus	25
2. techničtí operátoři	26
3. operace	26
4. hranice	27
5. metadata	28
6. status	28
7. evidence	29
8. těla	29
9. skryté art	30
10. systémy snímání	32
11. bod 0	34
Kapitola druhá: DIGITÁLNÍ NÁSILÍ	41
Kapitola třetí: PRVNÍ STUPEŇ NÁSILÍ	49
Kapitola čtvrtá: DRUHÝ STUPEŇ NÁSILÍ	59
Kapitola pátá: PŘEDPOSLEDNÍ STUPEŇ NÁSILÍ	67
Doslov	73
Post	74
Post	75
Literatura a prameny	76

Náš svět trpí závratí. Hemží se to v něm technologickými formami komunikace a naše životy jsou propleteny s abstrakcí, virtualitou a komplexitou.

Laboria Cuboniks. Xenofeminismus: Politika odcizení

Jsme pod nadvládou technických obrazů. Řešíme obraz. Obraz se stává Tělem. Je Tělem. Jeho autory jsou stroje. Jsou machines. Obraz je produkován. Vzniká na hranici. Je tvořen v Bodě 0. Bod 0 se nachází v prostoru. Je okem systému. Prostor je veden systémem, který je svázán jeho vnějšími pravidly. Pravidly, jež mají omezenou platnost. Účelem je identifikace. Obraz je technickým otiskem Těla Fyzického. Jeho životnost je v některých situacích pomíjivá. Jindy trvá déle. Stvoření je vynuceno. Prostřednictvím stvoření Těla Digitálního si stroj si přivlastňuje Tělo Fyzické. Obraz je produkován strojem. Stroj je jeho autorem. Obraz je jeho evidencí. Tělo Digitální je evidencí existování Těla Fyzického. Kód přidělený Tělu Fyzickému vstupujícímu do prostředí snímání určuje a předznamenává jeho další existenci. Je šířen dál za hranice. Povoluje Tělu vstup za hranice. Tělo Digitální rozhoduje, zda je Tělo Fyzické přenositelné přes hranice. Operativní obraz je Tělem Digitálním. Všechna Těla jsou smrtelná, není ale jisté, zda je smrt Těla reálná nebo je jen iluzí. Řešíme stroje, které vytvářejí nekonečný počet snímků. Nacházíme se v prostoru, který je organismem. Organismus se pokouší rozšiřovat donekonečna. Organismus se začíná utvářet souhrou dalších sil.

Ours is a world in vertigo. It is a world that swarms with technological mediation, interlacing our daily lives with abstraction, virtuality, and complexity.

Laboria Cuboniks. Xenofeminism : Politics for Alienation

We are ruled by the technical image. We are figuring out the image. The image becomes the Body. It is the Body. It's authors are machines. The image is produced. It comes into being on the border. It is created at Point 0. Point 0 is found in space. It is the eye of the system. Space is guided by the system, which is bound by the rules of an exterior system. The rules have a temporary validity. Identification is the purpose. The image is the technical imprint of the Body Physical. It's vitality, in certain situations, is momentary. Sometimes it is prolonged. The Creation is forced. The machine absorbs the Body Physical, helped by the creation of the Body Digital. The image is created by the machine. The machine is author. The image is his evidence. The Body Digital is evidence that the Body Physical exists. The code assigned to the Body Physical, as it enters the scanning environment, decides and predicts its further existence. It spreads past the borders. It allows the Body entry beyond the borders. The Body Digital determines if the Body Physical is portable over borders. The operative image is the Body Digital. All bodies are mortal. Whether the death of the Body is real, or whether it is an illusion. We are figuring out machines that create infinite images. We find ourselves in a space: a space that is an organism. The organism tries to multiple to infinity. The organism begins to take shape from the interplay of other forces.

Prostředí, ve kterém se nacházíme, můžeme vnímat jako snímané a skenované. S bezkamerovým snímáním se setkáváme v momentě naší existence v umělém prostředí. Jsme skenováni a zároveň jsme tím, kdo skenuje.

Přístroje, které můžeme označit jako bezkamerové, mají za úkol rozpoznávat nebo zaznamenávat prostředí, v němž se nacházíme. Příkladem mohou být rentgeny používané na letištích. Přístroje vytváří jednotlivé snímky za účelem identifikace látek, které z bezpečnostních důvodů stanovených člověkem nesmí v určitém prostoru překročit určité hranice. Existenci těchto skenovacích systémů opodstatňuje jasně daný seznam předmětů. Ostatní předměty pro ně nejsou zajímavé. Tento systém můžeme vnímat jako bezkamerový, neboť funguje pouze v okamžiku potřeby, kvůli stanoveným bezpečnostním podmínkám.

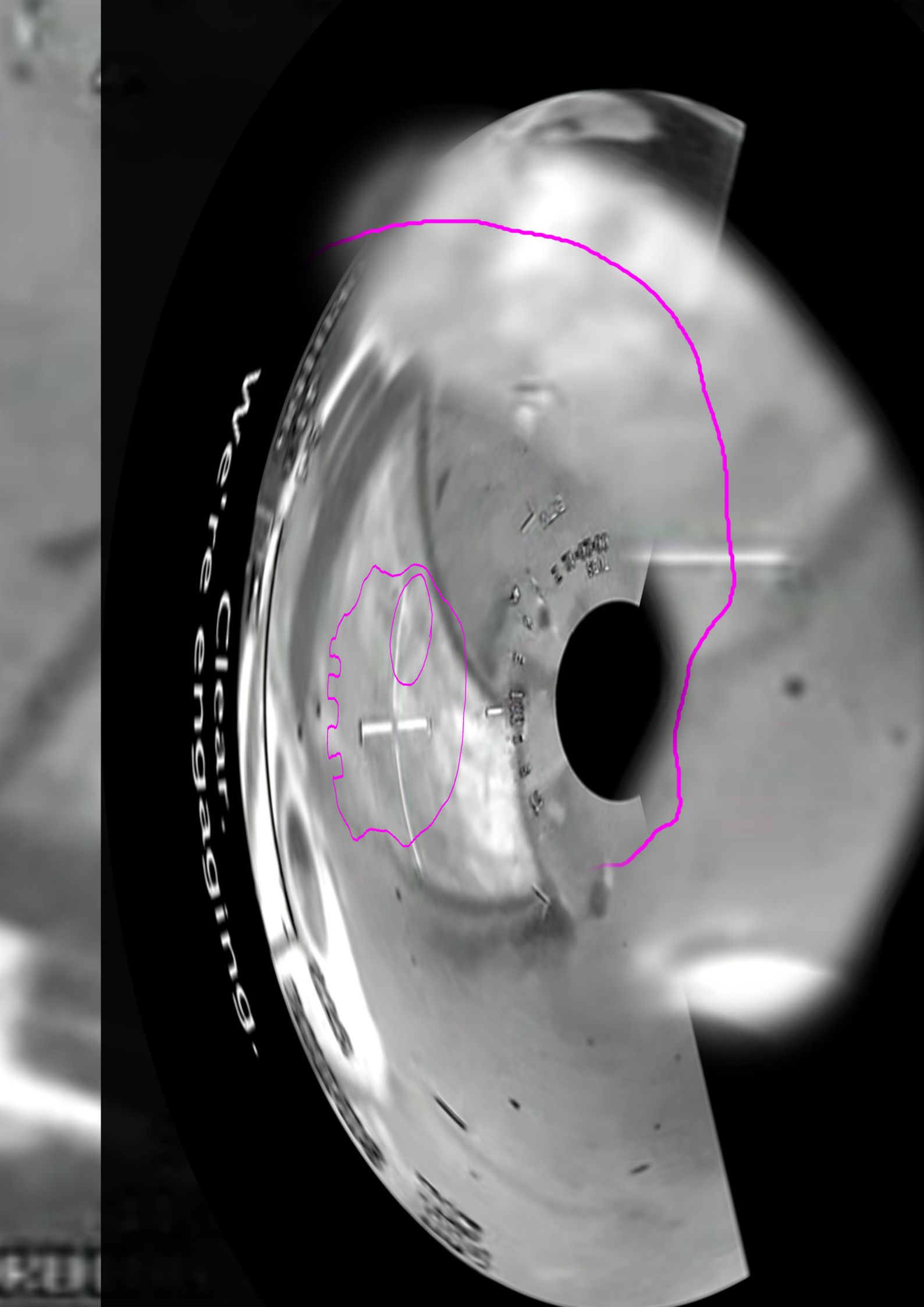
V jiném okamžiku totožný snímek není zajímavý a nenesé žádnou informaci. Jeho hodnota roste v momentě pořízení. Důležitý je tento moment a jeho překročení. Dokud nedojde k samotnému aktu snímání, předmět pro daný přístroj neexistuje. Pokud předmět projde fází snímání, překročí hranici, získává hodnotu, které ho řadí například na seznam bezpečných/nebezpečných látek.

Bezkamerový systém sloužící ke skenování předmětů na letišti snímá okamžik, který daný předmět transportuje z jeho vlastní minulosti skrz přítomnost do jeho budoucnosti. Moment snímání je samotnou přítomností, Bodem 0, okamžikem, po kterém již získaná informace není potřebná, protože již nenesé žádnou relevanci. Snímky se uchovávají pouze jako potenicionální důkaz. V případě, že zaznamenaná data zařadí předmět na seznam bezpečných látek, dále se nevyužívají a ztrácí se jak ve fyzickém, tak informačním prostoru. Čas před skenováním je tedy meziprostorem.

Na podobném principu funguje například skenovací přístroj v soudní síni. Můžeme říci, že pojem bezkamerová fotografie v tomto případě označuje fotografii před hranicí bezpečnosti, jejíž existenci podmiňují předem stanovená pravidla. Dalším příkladem mohou být skenovací přístroje používané ve zdravotnictví jako je CT nebo MRI. Skenovaným nebo fotografovaným objektem je člověk. Ten je pouze součástí předem stanoveného systému.

Tyto skenery užívané v prostředí nemocnic jsou přímo nastaveny pro snímání znaků lidského těla. Pátrají po určitých souřadnicích, pro které jsou nastaveny. Bezkamerová realita začíná existovat v okamžiku nalezení neurčitěho znaku, který může být skenován. Znakem v tomto případě může být nádor nebo zvláštní mutace organismu, která je objevena ve chvíli procházení skenem. To znamená, že hranici existence bezkamerového snímku tvoří nalezení určitého znaku. Snímání a objevení znaku, který může být stanoven jasnými podmínkami nebo šifrován určitým kódem, definuje bezkamerovou fotografii.

Jistou roli v procesu skenování a zároveň fotografování hraje člověk. Můžeme jej vnímat jako pomocný nástroj v procesu bezkamerového fotografování přítomnosti. Je ale člověk zdrojem určujícím pravidla? Nebo pomáhá vyhodnocení procesu bezkamerového fotografování, protože definuje hranici stanovující existenci a smysl bezkamerového snímání? V dnešní době jsme skenováni a skenujeme sami, abychom označili svoji polohu a určili svoji existenci v abstraktním prostoru.

Waters Clearing

2 1/2" x 1/2" x 1/2"

1/2" x 1/2" x 1/2"

Kapitola první.

PŘED NÁSILÍM

Některé fotografie, s výjimkou těch lékařských, nemají patrně na obecné rovině “vyšší” význam. Zdá se, že nemají žádnou rétorickou strukturu. Tato nedostatečnost významu byla spíše podmíněná než imanentní. V kontextu mentálních operací byly jedinými “racionálními” otázkami ty, které se zaměřovaly na fotografii na úrovni znaku jako indexu. Například: “Je to kulomet nebo pařez?” Jinými slovy proces interpretace vyžaduje, aby fotografie byla považována za soubor “univalentních” nebo “indexových” znaků. Znaků, které by mohly nést pouze jediný význam odkazující k jedinému objektu. Tato způsobnost však vyžaduje iluzorní jistotu.

“Ze začátku, pravděpodobně po miliony let, byla buňka po větší část příběhu života jedinou formou života. A výše vylíčený průběh smyslného dělení buňky byl účelem a cílem veškeré živé hmoty. Na toto dění se můžeme podle našich sklonů dívat jako na heroickou sebevraždu nebo jako na věčně se dělící a šířící život, jemuž je pojem přirozené smrti naprosto cizí. Nahlíženo ze stanoviska buňky je smrt nehoda, z vnějšku přicházející náhoda. V plánu buňky nebyla smrt předvídána. Velká část toku života sestává ještě i dnes z takových jednobuněčných bytostí.

Stroje, aparáty a instituce vedou totiž vlastní život. Vznikly sice podle našich plánů a zákonů a potud jsou opravdu naším stvořením. Jejich vývoj však můžeme předvídat stejně málo jako vývoj velblouda nebo škorpióna.

Jen rytmus vývoje těchto ďábelských bytostí je o hodně méně poklidný než rytmus vývoje bytostí protoplasmických. To, co u praještěrů trvalo miliony let, totiž aby nabyli kolosální velikosti a přežili, to je u stroje stěsnáno do pouhých desetiletí. Právě tento, v pravém smyslu slova nelidský rytmus činí pro nás svět strojů tak hrozným. Naše nika v toku života má za úkol požírat mrtvou přírodu s protoplasmickými bytostí a být požírána bytostmi technickými. Přitom bytosti ze železa jsou patrně žravé nejméně. Strach před tanky a atomovými bombami je možná nejméně na místě. Zdá se, že éterické astěží uchopitelné organismy výborů, konferencí a vědeckých pracovních společenství nás zničí rychleji. Hladovějí nikoli po našich tělech, nýbrž po našich duších...

Z hlediska toku života není nestřídnost nic než nová, bytoriginální mutace života. Člověk je orgánem na těle života, sloužícím k tomu, aby ze sebe vydával bytosti nových druhů, jako jsou stroje a instituce a vymřel přitom tak, jako vymřeli naši problematičtí předkové-primáti, z nichž jsme sami povstali. Právem se hněváme na naši neschopnost řídit svět strojů a upadáme do obrácené krajnosti a tento svět přeceňujeme. Časem se naučíme sloužit strojům. Stroje pro nás pracují a je jen spravedlivé, že jim za to něco dáváme.”¹

Jsme na počátku. Zabýváme se Organismem. Nezapomínáme se vlastním tělem. Naše Těla jsou umístěná v Organismu. Organismus se stává prostorem. Převádí těla z bodu A do bodu B. Je transportérem. Tvoří naše před a po. Vytváří pro nás naše vlastní digitální tělo. Ovládá naše digitální tělo. Ukládá ho v digitálním prostoru. Toto tělo je neomezené, nekonečné, přesahuje naši přítomnost. Označuje naši budoucnost. Je odkazem naší minulosti.

Nacházíme se v prostoru, v němž jsme snímání. Ovládá naše Tělo. Naše Tělo se mu přizpůsobuje. Adaptuje se na něj. Nemá na výběr. Tento Organismus nemůže existovat bez prostoru. Nemůže existovat bez Těla Fyzického. Bez Těla samotného.

Jsme zde. My sami jsme Těla Fyzická. Teď. V přítomnosti. V jejím organismu. Přítomnost vládne snímanému i snímajícímu prostoru. Rozlišujeme objekty v prostoru. Objekty jsou, tím kdo skenuje (machines) nebo tím, kdo je skenovaný (bodies). My sami jsme objekty. Objekty, které jsou monitorovány systémem a prostorem - určeným, vybudovaným, navrženým za účelem snímání.

“Lidský duch však proniká k těmto ustupujícím hranicím jako rozpínající se plyn a cítí se, jako vždy, spoutaný... U nekonečného světa se duch táže po jeho hranicích, u konečného světa na to, co je za těmito hranicemi... Snaží-li se tudíž člověk prolomit pouta světa, pak to není nic než pokus uniknout z jednoho nepředstavitelného světa do druhého, tedy vyměnit jednu neskutečnost za jinou.”²

Organismus obsahuje hranice, neboť hranice definují prostor. Snímající prostor je hraničním orgánem. Rozděluje, převádí, snímá. Je svébytným systémem v Bodě 0. Organismem, který tvoří nekonečný počet snímků v nekonečném čase. Je Mikročipem. Snímá, je snímán, vytváří a adaptuje snímky, uchovává je a ničí. Obrazy jsou tvořené na hranici, která je Bodem 0. Bodem, který umožňuje průchodnost hranic. Bodem, který nutí Těla k prostoupení hranic. Organismus uchovává stopy informačních objektů. V něm se Objekt stává digitálním tělem, které je stvořené v konkrétním okamžiku. Teď. Data, potřebná pouze pro vytvoření obrazu, díky němuž je umožněno překročení hranice, jsou informacemi bez informace. Po splnění svého účelu se rozplynou v prostoru.

1 FLUSSER, Vilém. Příběh Dábla. GemaArt. Praha, 1997. s. 45

2 FLUSSER, Vilém. Příběh Dábla. GemaArt. Praha, 1997. s. 20

Systém vytváří systém. Je to válka? Systémy jsou propojené. Jsou vedené obrazy. Žijí v nich Digitální Těla. Obrazy otevírají hranice systému, umožňují propojení. Organismus je výsledkem systému, ve kterém se hranice prolínají. Žije velmi dlouho, snad nekonečně. Přirozená smrt Těla nastoupí, jakmile je rovnováha narušena. Které Tělo to však bude, nevíme.

Mnohobuněčné organismy jsou skrytým bojištěm předstírajícím, že jde o sdílené pracoviště. Zkáza organismu je nevyhnutelná, organismus musí nakonec ztroskotat díky povstání Těl proti prostoru, vzpourou otroků.

Co přesně tyto obrazy ukazují, co znamenají a pro koho jsou zamýšleny?

Vnímáme systém jako organismus stvořeným za účelem objevovat, odkrývat a ukazovat. Odhaluje objekty, sám je objektem. Je snímačem. Je okem. Je Machine.

2. techničtí operátoři

Gentle stroke

Jemný tah.

The eye is our oldest astronomical tool. It senses light from objects in the sky, but many of these are too small or faint for us too see in detail

Oko je náš nejstarší astronomický nástroj. Zaznamenává světlo z objektů na obloze, ale mnohé z nich jsou příliš malé nebo slabé na to, abychom si je mohli prohlédnout v nejmenším detailu..

Řešíme koordinátora. Techničtí operátoři náleží Organismu. Je jejich osudem. Techničtí operátoři jsou součástí Oka, Mechanismu, Vidění. Existují v systému, jsou jeho spolutvůrci, jeho dělníky. Sami jsou Těla Fyzickými. Pozorovateli digitálního obrazu. Narušují stav Těla. Nutí Tělo Fyzické k překročení hranice, za níž se stává Tělem Digitálním. Náleží systému skrze Oko, díky němu se Fyzické Tělo přibližuje zdánlivé svobodě. Teď.

“Všichni jsme odcizení – ale bylo tomu někdy jinak? Osvobodit se můžeme právě skrze odcizení, nikoliv jemu navzdory. Svoboda není daností – a rozhodně není dána něčím „přirozeným“. Utváření svobody vyžadují spíš více než méně odcizení; odcizení je uměním konstrukce svobody. Nic bychom neměli přijímat jako pevné, trvalé nebo „dané“ – ani materiální podmínky, ani společenské formy.”³

Systém určuje podmínky případných variací existence Těla Fyzického transformovaného do Těla Digitálního. Techničtí operátoři jsou diváky, jsou svědky. Techničtí operátoři obsluhují skenovací přístroje a plně přijímají mechanickou povahu své práce, která v tomto monotónním systému předpokládá morální neutrálnost. Úkolem technických operátorů je řešit obrazový obsah, zkoumat jej. Vytváří nekonečnou řadu snímků a ukládají snímky v systému. Vytváří digitální řetězec. Relevanci přisuzují výhradně snímku. Existuje pouze snímek-Tělo Digitální. Technický operátor (svědek) určuje, jaký status pořízený operativní obraz (Tělo Digitální) získá. V přítomnosti. Teď. Pro budoucnost. Nekonečně.

3. operace

Gentle stroke.

Jemný tah.

V novém manuálu, Operace jiné než válečné jsou ekvivalentem války.

Řešíme operace. Operace vznikají v organismu. V přítomnosti. Skenery vytvářejí obrazy, které jsou analyzovány pomocí softwarových algoritmů navržených pro identifikaci tvarů a materiálů, detekci podezřelých nebo anomálních objektů, které následně zvýrazňují na obrazovce pro lidskou obsluhu skeneru. Dvě krátké sekvence ukazují dva úředníky zkoumající takový typ obrazů.

Operace se odehrávají v úložišti. Operace mají určitý rytmus, trvání v čase. Těla se nacházejí v úložišti obrazu a digitálních těl. Existují v přítomnosti. Posouvají nás do budoucnosti. Ztracují minulost.

3 JANOŠČÍK, Vaclav. LIKAVČAN, Lukáš. RŮŽIČKA, Jiří. (eds.) Mysl v terénu. Filosofický realismus v 21. století- Xenofeminismus: Politika odcizení

My, jakožto fyzická těla, procházíme hranicí a přispíváme k tvoření digitálních těl. Sdílíme obrazy, o kterých si pořádně neuvědomujeme, že vznikají. Procházíme úložištěm takto utvářených obrazů do budoucnosti. Sami jsme přítomní v úložišti digitálních těl. Digitálních těl, která jsou stvořena operačním způsobem. Teď. Operace nikdy nekončí. Operace jsou součástí každodenní rutiny kontroly Těla. Považujeme sami sebe za stroje? Jsme stroje? Považujeme sami sebe za Tělo. Chceme být Tělem. Tělem, co tvoří a je produktem manuální práce.

Jsme Člověkem? Jsme Systémem?

Každý skenovací systém určuje svá pravidla. Technický obraz je Digitálním Tělem stvořeným skenovacím přístrojem, operací. Operace se opakují.

Čtení obrazu nebo jeho zkoumání se stává mechanickým kódováním. Ideálním cílem takového interpretačního stroje by bylo začlenit "zkoumání" obrazu do samotné technologie, která jej vytváří. Produkovat tak obrazy, které se vynořují před očima. Obrazy, které přenášejí svůj vlastní překlad do pojmů požadovaných intervencí.

Vytváříme těla. Jsou nekonečná. Jsme manual workers vlastních těl v digitální podobě. Fyzická těla tvoří těla digitální. Těla, která už nevlastníme, nevnímáme. Nevlastníme Tělo Fyzické. Nevlastníme Tělo Digitální.

Tělo vstupuje do prostoru za účelem operace. Získá specifický osud určený Tělem Fyzickým, Technical Customer, Bodem 0.

4. hranice

Red light border

Hraniční červené světlo.

Coordinaton of hand and eye.

Koordinace ruky a oka.

Řešíme hranice. Hranice v systému. Rozdělují Systém na prostor před a po. Teď. Rozdělují Těla na stav před a po stvoření Těla Digitálního. Machines (přístroje) jsou hraničním přechodem. Přístroj samotný je součástí procesu, který je určen pro překročení fyzických hranic v širším slova smyslu. Snímky vytvořené skenovacím přístrojem mění stav obrazu. Machines vytvářejí jak obrazy, tak těla digitální. Na samotné hranici vznikají digitální těla a těla fyzická rozšiřují svou existenci do digitálního prostoru skrze obraz. Na hranici leží Bod 0. Ten je posledním konkrétním bodem potřebným k překročení Těla Fyzického přes hranici. Bod 0 je okamžikem stvrzeným červenou linkou senzoru.

Překročení hranice se odehrává v okamžiku snímání. Snímání Těla Okem. Procházení skrz Oko samotné. Skenovací systém produkuje neustávající tok operativních obrazů.

Je snímáno více těl souběžně. Fyzická těla se setkávají na cestě k vytváření Digitálního Těla. Před překročením hranice věří, že jsou skutečná. Podléhají iluzi, kterou se Machines snaží prolomit. Začíná se ukazovat, že my sami jsme digitální iluzí. Teď.

Jak vnímáme hranice?

Hranice je zřízena v umělém prostoru a jejím úkolem je pořádit snímek, který zajišťuje její bezpečí.

Pro konkrétní předmět nacházející se v letištním prostoru je určena pevně daná hranice, na ní se rozhoduje, zda bude skenované Tělo zařazeno na seznam bezpečných nebo nebezpečných předmětů.

Mluvíme o operativním obrazu vytvořeném skenovacím přístrojem. V případě, že skenovaný předmět odpovídá předmětu zájmu technického operátora a ten ho nevyhodnotí jako závadný, mluvíme o pozitivním překročením hranice. Pokud tomu tak není, pořízený snímek je pouze obecným záznamem automaticky vznikajícím v průběhu snímání, který nenese žádnou relevantní informaci a není tedy důvod jej zachovat pro budoucnost. V okamžiku překročení hranice prostřednictvím skenovacího přístroje tento předmět pro přístroj přestává existovat.

Narkotické látky, zbraně a další položky na seznamu zakázaných, se mohou nacházet v prostoru před hranicí. Ještě nejsou hranicí určeny jako nebezpečné. Pokud bude předmět vyhodnocen jako nebezpečný, nebude mu umožněn postup dál. Překročení hranice můžeme považovat za negativní.

Obrazy jsou vnímány jako důkaz, který usiluje o to být operativním obrazem. Hodnota leteckých záběrů, určených pro použití armádou, závisí na jejich schopnosti vypovídat o aktuálním stavu věcí. Fotografie jsou svědectvím určité, ohraničené situace a zaznamenávají ji tak, aby umožňovala provádět vojenské operace. Jsou vytvářeny jako akceptovatelné důkazy a jsou zasazeny do struktury sítě nebo řady, spolu se skupinou herců a agentů, kteří na ně reagují.

Snímky pořízené systémem jsou buď evidencí, čímž je odůvodněna jejich existence v budoucnosti nebo jsou metadaty, instrumentálními obrazy, které nenesou žádnou relevantní informaci a jsou odsouzeny k zániku v digitálním prostoru.

Hněvem začíná frontální útok proti všem hranicím, to jest proti všem systémům.

Evidence války,

“To jsou oni, přízraky, všechna těla, která byla vymazána z paměti, která odhalují mýtus. Ukazují na naše kolektivní šílenství, když máme tendenci věřit, že nyní žijeme v “non-Euclidovské geografii”, ve které je každý okamžité propojen prostřednictvím digitální technologie, a ve kterém byly prostorové vzdálenosti nakonec překonány.”⁴

5. metadata

Metadata jsou vytvářena manuálním nebo automatickým zpracováním informací. Manuální vytváření umožňuje přesnější výsledek, neboť uživateli dovoluje vybrat pouze informace relevantní a potřebné k popisu souboru. Automatické vytváření metadat je mnohem jednodušší, neboť jsou přirozeně selektovány pouze informace odpovídající velikosti souboru, příponě souboru, kdy a kým byl soubor vytvořen.

Řešíme metadata. Metadata vznikají v systému podléhajícímu jasně daným pravidlům. Jsou jeho produktem. Vznikají neustále. Ačkoli je jejich objem obrovský, je stále spočítatelný. Skenovací systém je součástí organismu, ve kterém jsou metadata ohraničená. Náleží systému, systém je vlastní. Žijí a zanikají v něm. Nekonečně.

Fyzické Tělo – Machines – Manuální Pracovník.

Fyzické tělo vstupuje do prostoru. Teď.

Prostor je organismus, v němž se odehrávají nekonečné proměny těl. Těla zde získávají různé statusy.

Překročení hranice je momentem rozpoznávajícím Tělo. Je snímáním generujícím data a metadata. Okamžik procházení skenerem je Bodem 0. Tělo se nachází v Bodě 0. Bod 0 schvaluje vytváření metadatového Těla. Těla, které nezprostředkovává relevantní informaci. Těla, které nenesou důvod, aby bylo uloženo. Těla, které se ztrácí v digitálním prostoru. Je informačním odpadem. Je obrazovou přílohou, určenou k jednorázovému prohlédnutí. Umírá.

Tělo je ovládáno strojem, který rozhoduje, zda dojde k jeho transformaci. Přístroj (Machine) hledá chybu. Chybu v Digitálním Těle. Rozhoduje, zda skenovaný objekt-Fyzické Tělo bude zařazeno na seznam předmětů potřebných nebo nepotřebných. V okamžiku snímání-překročení hranice se Objekt-Fyzické tělo transformuje buď do metadatového uložení nebo nabývá status evidence. Stroj (Machines) převádí Objekt-Fyzické Tělo do digitální existence. Metadata jsou digitálními těly existujícími v systému, v určitém časově ohraničeném úseku a zanikají jakmile opustí Bod 0. Mluvíme o libovolném operativním obrazu (Digitálním Těle), který je vytvořen skenovacím přístrojem a člověkem (manuální pracovník-sběratel obrazů).

6. status

“Secrecy is a way of removing knowledge from circulation.”

“Skrytí je způsob, jak odstranit poznání z informačního oběhu.”

Řešíme status. Fyzické Tělo získává status. Status mu je přidělován v Bodě 0. Tělo získává status prostřednictvím Těla Digitálního. Status je přidělován koordinátorem. Status podléhá pravidlům. Vzniká Teď. Je přidělen Tělu Fyzickému i Tělu Digitálnímu.

4 PAGLEN, Trevor. Blank Spots on the Map, New York, 2009. s. 43. (Vlastní překlad).

Přirozená smrt Těla se zdá přirozeným nárokem těla v systému, stejně jako jeho digitální smrt. Stvoření Těla vyvolává problémy systému.

“Digitální prostor zkapalňuje sociální strukturu. K vrozeným a získaným statusům přibývají statusy vlastní. Vlastní status je popisem sama sebe. Funkce statusu zůstává, předurčuje, jak mě vnímají ostatní. Nic víc není třeba – co o sobě prohlásím, to jsem. Jsem digitální domorodec stejně jako digitální antropolog.”⁵

Digitálnímu Tělu ve snímaném prostoru je přidělován status:

Status-Metadata,

Status-Evidence,

Status-Smrt.

Obrazová příloha určená k jednorázovému prohlédnutí.

Organismus pátrá po změně Těla. Označuje těla. Narušuje těla fyzická. Je to mechanický proces, který se nezačíná svobodou. Organismus je ovlivňován systémem mimo prostor snímání. Vznáší se nad světem digitálních těl jako tělo z jiného světa. Obraz je řešen Bodem 0. Je řízen Bodem 0. Bod 0 tvaruje Systém. Určuje podmínky. Bod 0 náleží Systému.

7. evidence

“I am a machine and nothing else”

“Jsem strojem a ničím jiným.”

Řešíme evidenci. Obraz je zaznamenán. Stává se důkazem. Teď. Je odkazem Těla Fyzického. Eviduje jeho přítomnost ve snímaném prostoru. Digitální Tělo je samotnou evidencí systému stvoření. Je zaznamenáno pro budoucnost v systému. Skrývá se od prvního okamžiku svého stvoření. Digitální Tělo v evidenční poloze prolamuje hranice. Evidence odhaluje náš obsah. Pronásleduje naše Tělo v nesvobodě. Pronásleduje nás.

Obrazy jsou vnímány jako důkaz, jako zvláštní typ evidence, který usiluje o to být operativním obrazem: “Hodnota leteckých záběrů, určených pro použití armádou, závisí na jejich schopnosti vypovídat o aktuálním stavu věcí. Fotografie jsou svědectvím určité ohraničené situace a zaznamenávají ji tak, aby umožňovala provádět vojenské operace. Jsou vytvářeny jako akceptovatelné důkazy a jsou zasazeny do struktury sítě nebo řady spolu se skupinou herců a agentů, kteří na ně reagují.

Čtení důkazů, to jediné, co je s nimi možné dělat, neboť samy o sobě nic nevypovídají (což platí dokonce i pro takový typ důkazů, jako jsou svědectví v soudní síni), bude vždy záležitostí “politických manévřů”.

To je to, co znamená “být k dispozici”.

Pokud tomu tak není, pořízený snímek je pouze obecným záznamem automaticky vznikajícím v průběhu snímání, který nenese žádnou relevantní informaci a není tedy důvod jej zachovat pro budoucnost. Stává se instrumentálním obrazem. Teď. Přichází smrt Digitálního Těla.

Fyzické Tělo, až do okamžiku procházení hranic, pro skenovací přístroj neexistuje. Hranice je jasně určená. Určuje pravidla pro vznikající obraz.

8. těla

“Is it war without bodies?”

“Je to válka bez těl?”

Jediná těla, která jsou distribuována snímacími přístroji, jsou produkována technickými operátory. Tato těla jsou zkoumaná téměř mikroskopicky...přesný výčet prvních digitálních těl.

Manuální pracovníci.

Producenti obrazů.

Sběratelé obrazů.

Tělo Fyzické.

Tělo Digitální.

Spadáme do dvou oblastí: oblasti stabilních, pochopených objektů a oblasti toho, kdo chápe.

Řešíme Těla.

My.

Tělo. Je nás mnoho. Jsme v prostoru. Teď. Zůstaneme v něm navždy. Jsme jím tvořeni. Jsme v něm ztraceni.

Stvoření je Fyzickým Tělem. Svoření je Digitálním Tělem.

“Logicky vzato jsme museli jednou vzniknout mutací z kmene primátů, ale historicky se už tento postup rekonstruovat nedá. Náhle jsme se zde ocitli, plně vybaveni všemi přednostmi, a nezanechali jsme za sebou žádné blízké příbuzné. Vyskočili jsme z ďáblovy hlavy vyzbrojeni...”⁶

“Zanedbané tělo, jehož funkce jsou utlumeny ve prospěch jediné – zraku. Cyberpunkové vize zmizení těla se neaplnily. Tělo není zmizelé, jen mizející. Zmizelo-li by, ztratil by se zrak, ztratila by se touha digitálním tělem být a nebo jej mít. Ztratila by se touha po digitálním supertěle, jehož vlastností je to, že je zdravé. Supertěla ví, jak se o těla správně starat, jak opravit jeho chyby, jaké látky tělu poskytnout. Tělo v permanentní poloze diváka však nejde za žádnou cenu udržet dlouhodobě zdravé.”⁷

Rozlišujeme objekty v prostory. Objekty se dělí na ty, které se skenují sami – techničtí operátoři a na ty, které jsou skenování – těla. Jsme objekty. Jsme Těla. Objekty nacházející se na hranici v prostoru, který je vybudován pro monitorovací účely. Hranice jsou okem prostoru. Teď. Prostory letišť a nemocnic jsou organismem, v němž dochází k přechodu přes hranice a transformaci těl. Rozdělují Těla. Organismem, který tvoří nekonečný počet snímků každý den, každou minutu, každou vteřinu. Nekonečně. Je muzeem. Je snímán, sám snímá, vytváří operativní obrazy, přizpůsobuje je, uchovává a ničí. Je Obrazem, kterému Bod 0 povoluje projít hranicí. Machines, které Tělu dovolují překročení hranic. Manuální pracovníci uchovávají stopy Těla Fyzického. Přenášejí informaci. Nacházejí se v úložišti, vytvořené pouze pro daný okamžik. Informace je potřebná a nutná pouze v Bodě 0.

Fotografie (Snímané tělo) je vnímaná jako reprezentace samotné přírody, jako spontánní kopie skutečného světa. Samotné médium je považováno za transparentní. Síla této všeobecně tvořené a předávané denotace je velká. Dává fotografii (Digitálnímu tělu) status dokumentu a svědectví.

“Velkolepý úspěch techniky neprobouzí v lidské duši jen pocit vlastní velikosti, jak si to ďábel přál, nýbrž i své vlastní bezmoci.”⁸

9. skryté umění

Řešíme skryté umění. Vznik obrazu je násilný. Je odstraněním Těla Fyzického. Vzniká Tělo Digitální. Umění je skryté. Je abstraktní. Jeho estetika je neobvyklá. Je jazykem skutečnosti, ve které vzniká Tělo Digitální. Je absolutním mlčením obrazu. Je současně abstraktní i konkrétní. Obraz není kopií, je originálem. Machine jej tvoří i posuzuje.

Představme si, že se nacházíme v muzeu snímků. Tam se tvoří naše realita. Realita, která nutí těla se registrovat. Tvořit duplikát sebe sama. Vlastní obraz. Nacházíme se v prostoru s funkcí “zaznamenávat svět”. Jsme uvnitř snímacího prostoru. Sami jsme snímky. Vnímáme se jako projekci všech fyzických těl. Sbíráme objekty. Sami jsme objekty v digitálním muzeu.

6 FLUSSER, Vilém. Příběh Ďábla. GemaArt. Praha, 1997. s. 54

7 DELEUZE, Gilles. Tisíc Plošin. Praha 2011. s. 84

8 DELEUZE, Gilles. Tisíc Plošin. Praha 2011. s.114

Jaká byla role “diplomacie, ekonomiky a informací” ve válkách třetího tisíciletí? Operativní umění bylo původně doménou “vojenských důstojníků”, kteří sebe sami vnímali jako “strážce skrytého umění”.

Kamery mohou zaznamenávat svět bez nás.

Stroje nás mohou zaznamenávat bez nás.

Dnešní skenery jsou navigovány člověkem, ten může být pomůckou při skenování nebo samotnou součástí skenovacího systému. Skener v dnešní době může být považován za bezkamerovou fotografii, která je autorem díla. Vytváří díla ve vymezeném časovém úseku.

Svět je produkován pomocí obrazu. Uvědomujeme si, že jsme součástí neviditelného systému, do kterého vstupujeme každý den.

Je to osamění?

Jsme diváci Osamění. To, co stroje izolovaně viděly za všechny ty roky, najednou získá jiný charakter.

Operativní umění.

Dichotomie. Zlo a dobro.

Operativní obrazy nemají místo ve světě, v němž jsou chápány podle staré dichotomie idealismu a realismu.

Systém vytváří systém. Tělo tvoří Tělo. Je to válka? Je to osamělost? Systémy jsou propojené. Jsou navigované stroji (Machines). Obrazy otevírají hranice systému, vzniká kontrola.

Vnímáme systém jako organismus vytvořený za účelem identifikace. Identifikuje Tělo. Vlastní Tělo Digitální.

Vlastní Tělo Fyzické?

Jemný tah.

Uvědomění si Digitálního násilí.

“Když vidíme obraz, obsahující zrcadlový odraz, například odraz hory v jezeře, je to operativní obraz? “Vidí” jezero horu? Co se stane, když člověk uvidí “obraz hory v jezeře “ potom, co je automaticky zaznamenán kamerami? “Tvoříme svět kolem nás, ale svět také tvoří nás.”⁹

Tvůrci obrazu a producenti obrazu.

Skrytí.

Obsedantně studují operativní obrazy. Jsou obrazy posedlí. Sledují je.

Skrytí je způsob, jak odstranit poznání z informačního oběhu.

“Klíčovou součástí znalostí v době rozvinutého kapitalismu je vědět to, co někdo jiný neví. Tyto nadstandardní, mimořádné informace jsou extra vrstvou krému na pomyslném dortu vědomostí úsvitu třetího tisíciletí. Nejsou to znalosti určené k dosažení všeobecného blaha a světového míru, ale spíše vedoucí k individuálnímu zisku a národní nadřazenosti.”¹⁰

Uměle vykonstruovaný prostor.

Ideálním způsobem, jak je čist, by bylo nečist je vůbec.

Tvůrci a producenti obrazu by mohli být vnímáni jako sběratelé. Sbírají informační odpad. Jsou obětmi systému, které se neukládají. Jsou koordinátory, kteří byli přiděleni strojům? Jsou přiděleni?

9 TOMME, Niels Van. Visibility machines: Harun Farocki and Trevor Paglen. Baltimore 2014. st.39

10 TOMME, Niels Van. Visibility machines: Harun Farocki and Trevor Paglen. Baltimore 2014. st.87 (vlastní překlad)

“Scéna by byla více či méně podobná.”

The ideal mode of reading them would be not to have to read them at all.

Ideálním způsobem, jak je číst, by bylo nečíst je vůbec.

“Magie je vztah mezi člověkem a jeho prostředím. Magií digitálního prostoru je postprodukce, digitální těla mají schopnost ovládnout přírodní síly způsoby, které překračují momentální schopnosti a poznání. Těla se rozpadají a zase skládají, zmenšují se, púlí, rotují, klonují, mizí, procházejí zdí, zabíjejí druhé bleskem či hořící koulí. Výsledky přísně vědeckého poznání jsou zobrazovány a vysvětlovány magicky.”¹¹

Operativní obraz existuje v rámci technologie, která jej vytváří. Stroj vyžaduje typ informací, které snímek pořízený ve snímácím prostoru ponese. Je umístěn v tom samém prostoru a nemá žádné východisko. Je zacyklen v snímácím prostoru. Je svědkem prostoru, ve kterém vzniká. Tělo je stvořeno a zaniká v prostoru snímání. Existuje v muzeu. Skenovací bezkamerový systém předmětů snímá okamžik, který daný předmět (Objekt-Fyzické tělo, předmět vlastníci Fyzické Tělo) transportuje:

1-1 Fyzické Tělo-Předmět do digitálního prostoru a Těla Digitálního.

1-2 Fyzické Tělo-Předmět do fyzického prostoru, z prostoru A (před) do prostoru B (po).

1-3 Fyzické Tělo-Předmět a Tělo Digitální v času, z časového úseku A do časového úseku B.

Skenovací bezkamerový systém předmětů snímá okamžik, který daný předmět transportuje z jeho vlastní minulosti skrz přítomnost do jeho budoucnosti. Moment snímání je samotná přítomnost, určitý okamžik, po kterém již není informace potřebná, protože neobsahuje evidenční bod který by mohl tento moment zastavit a ovlivnit. Snímky se uchovávají jen jako potencionální důkaz.

V případě, že zaznamenaná data zařadí předmět na seznam bezpečných látek, dále se nevyužívají a ztrácí se jak ve fyzickém, tak informačním prostoru. Čas před skenováním je tedy meziprostorem.

Na podobném principu funguje například skenovací přístroj v soudní síni. Můžeme říci, že pojem bezkamerová fotografie v tomto případě označuje fotografii před hranicí bezpečnosti, jejíž existenci podmiňují předem stanovená pravidla.

Dalším příkladem mohou být skenovací přístroje používané ve zdravotnictví jako je CT nebo MRI. Skenovaným nebo fotografovaným objektem je člověk. Ten je pouze součástí předem stanoveného systému.

Mluvíme také o kvalitě obrazů, o jasů, tedy o světle... Rozostřený obraz je obtížné analyzovat, rozpoznat a přemocť. Tato nezřetelnost pokouší a vyzývá naši rutinu dívání se. Mrkáme nebo mhouříme oči, pokoušíme se znovu vidět něco, co si není tak docela podobné. Když se věci rozplývají, díváme se vždy dvakrát, více než dvakrát.

Řešíme několik typů skenovacích systémů nacházejících se v různých prostorech, podmínkách a míře nutnosti informací.

Hranice 1.

Obraz 1-1.

Skenovací systém v prostoru letiště.

Hraniční přechod.

Vnější.

11 KNAPP, Dalibor. Digitální černoši: etnografický slovník, Praha 2017

Hranice 2.

Obraz 2-2.

Skenovací systém v lékařském prostředí.

Hraniční přechod.

Vnitřní.

Imaginujeme:

Skenovací systém na letišti monitoruje Tělo Fyzické od okamžiku vstupu do prostoru. Je určen pro nikdy nekončící komunikaci. Je substancí. Přechodným Organismem. Organismus podléhá pravidlům. Pravidla jsou neměnná. Pátrá po změnách Těla. Identifikuje Tělo. Mění se prostor.

Tělo a Post tělo.

Tyto skenery užívané v prostředí nemocnic jsou přímo nastaveny pro snímání znaků lidského těla, což je opačný systém fungování. Pátrají po určitých souřadnicích, pro které jsou nastaveny. Bezkamerová realita začíná existovat v okamžiku nalezení neurčitého znaku, který může být skenován. Znakem v tomto případě může být nádor nebo zvláštní mutace organismu, která je objevena ve chvíli procházení skenem. To znamená, že hranici existence bezkamerového snímku tvoří nalezení určitého znaku.

Operace.

Tvoří Obrazy.

Technický obraz.

Operativní obraz.

Stroj.

Člověk.

Pohyb.

Přímka.

Bod A.

Bod B.

Doprovodný objekt.

Bod B.

Bod A.

Hranice.

Kapsula.

Řešíme Bod 0. Vzniká v meziprostoru.

Mezi neviditelným a viditelným. Doktrína skrytého prostoru.

Koncept otevřené vlády. Integrita jako vizuální evidence a limit fotografické reprezentace. Koordinace ruky a oka. Přetváří naše okolnosti.

Řešíme Bod 0. Jednou z těchto mezifází může být biologická smrt, neboť Machine se nepodařilo učinit živé bytosti nesmrtelnými. V Bodě 0 na tok života působí digitální násilí, mrzačí jej. Vznikají limity. Bod 0 snímá Tělo Fyzické. Je bodem zrození Těla Digitálního, které je přidělováno systémem. Je bodem, který rozděluje prostor před a po násilí. Slibuje, že jeho metodami dosáhneme svobody. Současně je však důkazem nesvobody. Je bodem tvořícím z Fyzického Těla Tělo Digitální. Adaptuje Tělo. Je okem stroje. Je Okem. Je bodem stvoření Technického obrazu. Je tím, kdo adaptuje snímek. Snímek je přizpůsoben situaci. Je kontrolován senzorem přístroje. Mluvíme o operativním obrazu?

Operativní obraz je snímkem sloužícím k překročení hranice. Je přizpůsoben statusu, který na hranici získává. Je součástí systému. Má svůj účel a vlastní hranice. Stroj pouze zprostředkovává informaci. Člověk je tím, kdo informace vyhodnocuje.

Bod 0 sděluje:

“Lidské a nelidské bytosti se na první pohled zdají být evidentně odlišné. “Machines” jsou více než nedokonalými imitátory “lidí”. “Lidé” jsou spíše nedokonalou imitací “machines”. Pečují o nás více než my sami.”¹²

“Dříve, než přistoupíme k tomu, abychom na tuto otázku začali hledat odpověď, musíme si vyjasnit, jak tato otázka vznikla, proč si ji musíme klást, ačkoli přece soudce, jak jsme už řekli, je naprosto zbytečný.”¹³

12 FAROCKI, Harun. umělecké dílo (vlastní překlad)

13 FLUSSER, Vilém. Příběh ďábla. s. 130.

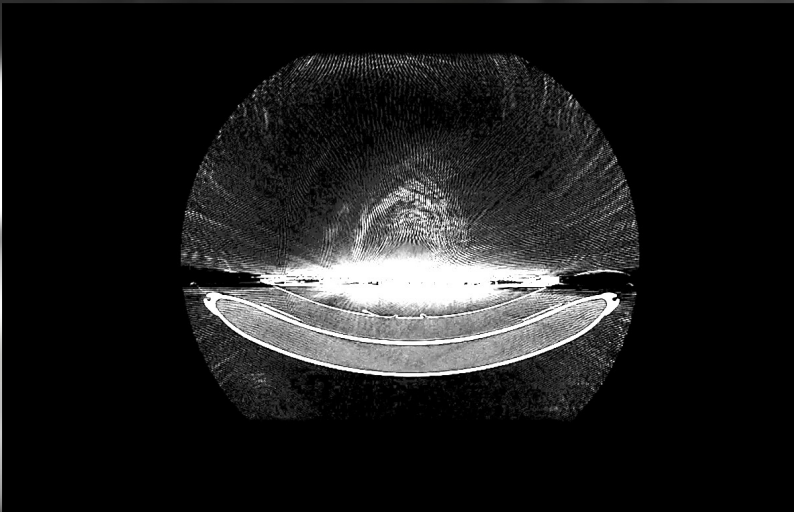
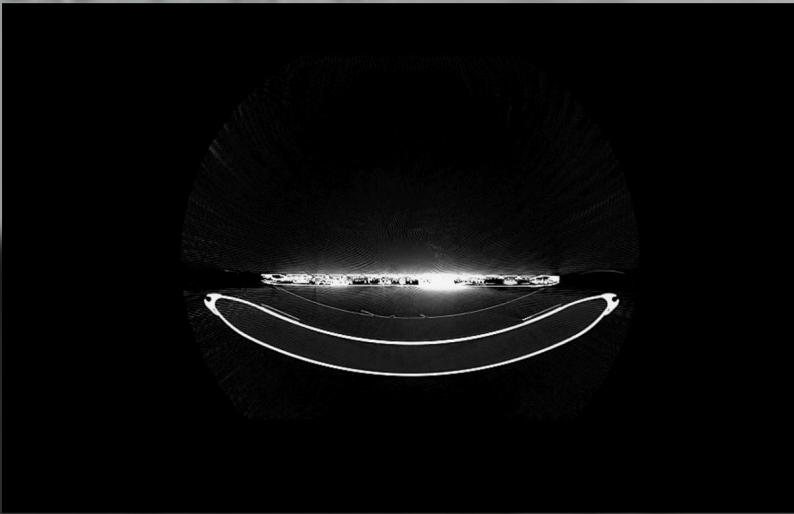
children ↓ ↓

← Namir about to shoulder camera.

↑ Saeed talking on the phone

Čtení obrazu nebo jeho zkoumání se stává mechanickým kódováním. Ideálním cílem takového interpretačního stroje by bylo začlenit "zkoumání" obrazu do samotné technologie, která ho vytváří. Produkují tak obrazy, které se vynořují před očima. Obrazy, které přenášejí svůj vlastní překlad požadovaných intervencí.

Come on, here

Procházíme uložištěm nevnímáných obrazů.

obrazy,
vány
ých algo-
pro
materiá-
elých
objektů,
razňují
generu
ě krátké

sekvence ukazují dva
úředníky zkoumající takový
typ
obrazů.

1152
07-2-01 00 00 00 00 00 00 00 00

QTY

you are clear
you are clear
you are clear

12-1-2001

T005 41125 712

Kapitola druhá

DIGITÁLNÍ NÁSILÍ

Violence.

Násilí.

Non-physical.

Nefyzické.

“V 21. století konflikty utužují partnerství války a obrazu, stejně jako vztah mezi násilím a technologií zdůrazňující nezbytnou “tajnou dohodu obrazu a textu při psaní dějin.”¹

“This is my recommendation: we must live more attentively.”

“Toto je moje doporučení: musíme žít pozorněji.”

László Krasznahorkai

1 TOMME, Niels Van. Visibility machines: Harun Farocki and Trevor Paglen. Baltimore 2014. st. 82 (vlastní překlad)

This is hidden reality.

To je skrytá realita.

And we are spectators.

A my jsme diváci.

“Jsou zde například křupavé a chuť povzbuzující stroje. Neupokojují hlad, nýbrž jej probouzejí. Čím více strojů člověk vyrábí, tím více jich potřebuje. Krásné na těchto aperitivech je to, že se stávají stále automatictějšími a samy od sebe se množí. Svět je s to proměnit sebe sama ve strojový park. Lidstvo se bude zakrátko v tomto parku procházet ve stínu velkých i malých strojů, provázeno jejich bzukotem a vrkotem. Tyto stroje vyrábějí nástroje, polotovary a nové stroje, především však vyrábějí hlad po nových nástrojích a nových strojích. Slouží k polykání času, nikoli k polykání prostoru. Pomocí těchto zázračných výrobků můžeme být prakticky současně na všech místech. I ony mají čarovnou vlastnost neutišovat hlad, nýbrž jej probouzet.”¹

“Digitálnímu obrazu těla stále ještě přisuzujeme určitou přípevněnost k tělu reálnému. Je překvapivé, jaký prostor ve vztahu tělo a technologie zaujímá nereflektované násilí, přičemž je aplikováno jak směrem od těla skutečného k tělu digitálnímu, tak i obráceně. Toto násilí není nijak virtuální, ale v různých podobách jej zkoušíme každodenně...

Divák je ponořen do prostoru násilí, v části práce vycházíme z postkoloniálních pozic, kdy analogicky srovnáváme postoj k bezcennému tělu domorodce-otroka s postojem k tělu digitálnímu (s tím souvisí tradice etnografické expozice o druhých - jiných, která už sama o sobě je určitou formou násilí). V další části zkoumám postprodukcí, coby způsob vztahování se k prostředí. Postprodukce je nástroj, který plní přání - otázkou zůstává, či přání to jsou, takže může být často bolestná. Prozatím si není možné představit, že je na digitálních tělech pácháno násilí, neboť přece tato těla nejsou plnohodnotnými bytostmi. Stejně tak ale nebyli plnohodnotnými bytostmi i příslušníci jiných kultur. Je tak otázkou, jestli to nakonec nejsme my, kdo je kolonizován těmi druhými, tedy digitálními těly.”²

Skenery vytvářejí obrazy, které jsou analyzovány pomocí softwarových algoritmů navržených pro identifikaci tvarů a materiálů, detekci podezřelých nebo anomálních objektů, které následně zvýrazňují na obrazovce pro lidskou obsluhu skeneru. Dvě krátké sekvence ukazují dva úředníky zkoumající takový typ obrazů.

Jsme v násilí. Nacházíme se v něm.

Jsme skenováni a skenujeme sami. Tvoříme obrazy. Naskenovaný snímek zviditelňuje fragmenty lidského těla. Vytváří násilí nad tělem. Šíří násilí prostřednictvím informace, kterou obsahuje. Jsme Oběťmi vlastních těl a vlastních informací. Načítáme vlastní Tělo. Sdílíme svoji identitu. Odhalujeme své Tělo. Dovolujeme systému tvořit naši kopii. Každý den se stáváme součástí nekonečného množství prostorů, které jsou pravděpodobně snímáné. Jsme v ghettu.

Jsme v digitálním ghettu. Naše ghetto je umělé a účelně vytvořené. Snímací prostor machines je umělým prostředím. Snímky pořízené přístrojem v reálném prostředí přenáší naše Fyzické Tělo do prostředí nereálného – digitálního.

Skenovací přístroje jsou původci digitálního násilí v systémech.

Digitální násilí vzniká v bezkamerovém systému produkujícím snímky.

Digitální násilí vzniká v momentě, kdy vstupujeme do prostoru, který je snímán.

Násilí může existovat v okamžiku skenování například v lékařském prostředí. Mluvíme o dobrovolném procházení strojem, stejně jako v prostoru letiště, kde je ale snímání dobrovolné pouze do určité míry.

Jsme součástí skenovaného materiálu vytvořeného v digitálním muzeu pod nadvládou Systému. V digitálním prostředí jsme dohledatelní podle kódů, které nám jsou přiděleny v momentě snímání, nebo operativních obrazů. Snímání je děj, který se buď odehrává v okamžiku naší přítomnosti ve fyzickém prostoru a zároveň v digitálním prostoru. Jsme Oběťmi snímacího systému. Nezáleží na tom, jakou roli v daném systému hrajeme.

1 FLUSSER, Vítém. Příběh ďábla. Praha 1997, s. 107

2 KNAPP, Dalibor. Digitální černoši: etnografický slovník. Praha 2017

Jsme v rovině nedobrovolných těl a jejich statusů, vznikajících průchodem hranice. V rovině vyžadovaných, ale ne-nutně povolených k zaznamenávání, vzniká druh násilí, vytvořený strojem. Bez nucení.

Tělo.

V prostoru.

Na Hranici.

Prochází červenou linkou.

Administrativní postupy, ke kterým může být fotografie obrácena, šly ruku v ruce s mučením a vyhlazováním.

Forenzní metody (vyšetřovací postupy zaměřené na důkazy a tělo) nabízejí nástroj pro státy, jakožto utlačovatele. Ale poněkud neočekávaně se forenzní metody také staly nástroji protistrany. Podobně, jako je rozdílné to, kdo zabíjí a kdo identifikuje. Stát je nositelem monopolu, jak na zabíjení, tak na identifikaci; nicméně, aby bylo zjištěno, kdo byl zabit státem, procesu identifikace se musí zhostit někdo jiný.³

Violence.

Násilí.

Nástroj osvěty: co přesně nám tyto obrazy ukazují a pro koho jsou zamýšleny.

Digitální násilí.

Digitální násilí vznikající v lékařském prostředí a na letištích je tolerováno. Člověk je v něm objektem. Objektem, který je součástí systému uměle vytvořeného v rámci tzv. bezpečnostního systému. Objekt je umístován do uměle vytvořených podmínek narušujících jeho běžnou existenci. Prostor, ve kterém se daný objekt nachází, je pod nadvládou nefyzického násilí. Snímek vytvořený v okamžiku přechodu přes hranice je operativním obrazem, který je formován danými podmínkami.

This is hidden reality.

To je skrytá realita.

And we are spectators.

A my jsme diváci.

“Jsou zde například křupavé a chuť povzbuzující stroje. Neupokojují hlad, nýbrž jej probouzejí. Čím více strojů člověk vyrábí, tím více jich potřebuje. Krásné na těchto aperitivech je to, že se stávají stále automatictějšími a samy od sebe se množí. Svět je s to proměnit sebe sama ve strojový park. Lidstvo se bude zakrátko v tomto parku procházet ve stínu velkých i malých strojů, provázeno jejich bzukotem a vrkotem. Tyto stroje vyrábějí nástroje, polotvary a nové stroje, především však vyrábějí hlad po nových nástrojích a nových strojích. Slouží k polykání času, nikoli k polykání prostoru. Pomocí těchto zázračných výrobků můžeme být prakticky současně na všech místech. I ony mají čarovnou vlastnost neutišovat hlad, nýbrž jej probouzet.”⁴

“Digitálnímu obrazu těla stále ještě přisuzujeme určitou připevněnost k tělu reálnému. Je překvapivé, jaký prostor ve vztahu tělo a technologie zaujímá nereflexované násilí, přičemž je aplikováno jak směrem od těla skutečného k tělu digitálnímu, tak i obráceně. Toto násilí není nijak virtuální, ale v různých podobách jej zkoušíme každodenně...”

Divák je ponořen do prostoru násilí, v části práce vycházíme z postkoloniálních pozic, kdy analogicky srovnáváme postoj k bezcennému tělu domorodce-otroka s postojem k tělu digitálnímu (s tím souvisí tradice etnografické expozice o druhých - jiných, která už sama o sobě je určitou formou násilí). V další části zkoumám postprodukcí, coby způsob vztahování se k prostředí. Postprodukce je nástroj, který plní přání - otázkou zůstává, či přání to jsou, takže může být často bolestná. Prozatím si není možné představit, že je na digitálních tělech pácháno násilí, neboť přece tato těla nejsou plnohodnotnými bytostmi. Stejně tak ale nebyli plnohodnotnými bytostmi i příslušníci jiných kultur. Je tak otázkou, jestli to nakonec nejsme my, kdo je kolonizován těmi druhými, tedy digitálními těly.”⁵

3 SEKULA, Allan. Photography Against the Grain: Essays and Photo Works 1973-1983. (vlastní překlad)

4 FLUSSER, Vítém. Příběh ďábla. Praha 1997, s. 107

5 KNAPP, Dalibor. Digitální černoši: etnografický slovník. Praha 2017

Skenery vytvářejí obrazy, které jsou analyzovány pomocí softwarových algoritmů navržených pro identifikaci tvarů a materiálů, detekci podezřelých nebo anomálních objektů, které následně zvýrazňují na obrazovce pro lidskou obsluhu skeneru. Dvě krátké sekvence ukazují dva úředníky zkoumající takový typ obrazů.

Jsme v násilí. Nacházíme se v něm.

Jsme skenováni a skenujeme sami. Tvoříme obrazy. Naskenovaný snímek zviditelňuje fragmenty lidského těla. Vytváří násilí nad tělem. Šíří násilí prostřednictvím informace, kterou obsahuje. Jsme Oběťmi vlastních těl a vlastních informací. Načítáme vlastní Tělo. Sdílíme svoji identitu. Odhalujeme své Tělo. Dovolujeme systému tvořit naši kopii. Každý den se stáváme součástí nekonečného množství prostorů, které jsou pravděpodobně snímáné. Jsme v ghettu.

Jsme v digitálním ghettu. Naše ghetto je umělé a účelně vytvořené. Snímací prostor machines je umělým prostředím. Snímky pořízené přístrojem v reálném prostředí přenáší naše Fyzické Tělo do prostředí nereálného – digitálního.

Skenovací přístroje jsou původci digitálního násilí v systémech.

Digitální násilí vzniká v bezkamerovém systému produkujícím snímky.

Digitální násilí vzniká v momentě, kdy vstupujeme do prostoru, který je snímán.

Násilí může existovat v okamžiku skenování například v lékařském prostředí. Mluvíme o dobrovolném procházení strojem, stejně jako v prostoru letiště, kde je ale snímání dobrovolné pouze do určité míry.

Jsme součástí skenovaného materiálu vytvořeného v digitálním muzeu pod nadvládou Systému. V digitálním prostředí jsme dohledatelní podle kódů, které nám jsou přiděleny v momentě snímání, nebo operativních obrazů. Snímání je děj, který se buď odehrává v okamžiku naší přítomnosti ve fyzickém prostoru a zároveň v digitálním prostoru. Jsme Oběťmi snímacího systému. Nezáleží na tom, jakou roli v daném systému hrajeme.

Jsme v rovině nedobrovolných těl a jejich statusů, vznikajících průchodem hranice. V rovině vyžadovaných, ale ne-nutně povolených k zaznamenávání, vzniká druh násilí, vytvořený strojem. Bez nucení.

Tělo.

V prostoru.

Na Hranici.

Prochází červenou linkou.

Administrativní postupy, ke kterým může být fotografie obrácena, šly ruku v ruce s mučením a vyhlazováním.

Forenzní metody (vyšetřovací postupy zaměřené na důkazy a tělo) nabízejí nástroj pro státy, jakožto utlačovatele. Ale poněkud neočekávaně se forenzní metody také staly nástroji protistrany. Podobně, jako je rozdílné to, kdo zabíjí a kdo identifikuje. Stát je nositelem monopolu, jak na zabíjení, tak na identifikaci; nicméně, aby bylo zjištěno, kdo byl zabit státem, procesu identifikace se musí zhostit někdo jiný.⁶

Violence.

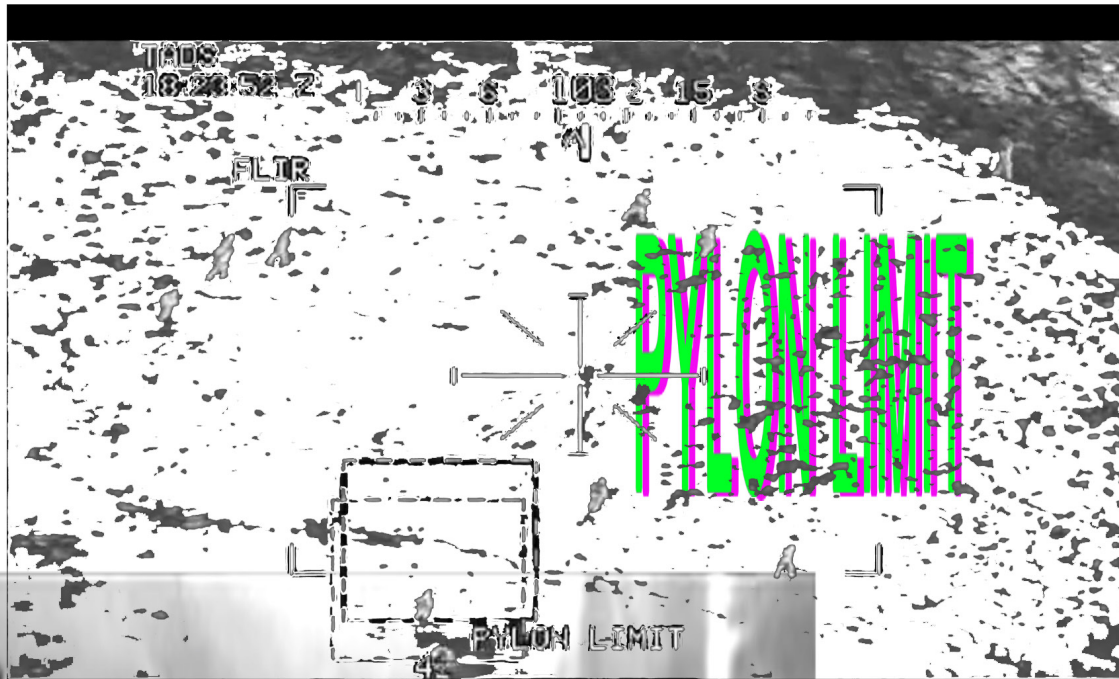
Násilí.

Nástroj osvěty: co přesně nám tyto obrazy ukazují a pro koho jsou zamýšleny.

Digitální násilí.

Digitální násilí vznikající v lékařském prostředí a na letištích je tolerováno. Člověk je v něm objektem. Objektem, který je součástí systému uměle vytvořeného v rámci tzv. bezpečnostního systému. Objekt je umisťován do uměle vytvořených podmínek narušujících jeho běžnou existenci. Prostor, ve kterém se daný objekt nachází, je pod nadvládou nefyzického násilí. Snímek vytvořený v okamžiku přechodu přes hranice je operativním obrazem, který je formován danými podmínkami.

6 SEKULA, Allan. Photography Against the Grain: Essays and Photo Works 1973-1983. (vlastní překlad)

Tělem, co tvoří a je stvořením manuální práce.

10 23 32 4 11 3 16 100 2 15 18

FLIR
FLIR

jeho estetika je nesprávná

Kapitola třetí

PRVNÍ STUPEŇ NÁSILÍ

HRANIČNÍ ČERVENÉ SVĚTLO.

TĚLO.

TYP PROSTORU: Letiště

TYP SNÍMÁNÍ: Vnější

Tělo: fyzické

Tělo: digitální

Obraz 1-1.

Tělo a Post Tělo.

Fyzické tělo je objektem v prostoru snímání. Je důvodem pro vytvoření systému (organismu) samotného. Stává se post tělem v systému snímání. Stává se digitálním tělem. Je produktem organismu. Snímací organismus vyrábí nekonečné množství digitálních těl. Je manuálním pracovníkem.

Fyzické tělo vstupuje do systému.

Je aktivním Tělem v prostoru.

Pohyb těla z bodu A do bodu B je záznamenán.

Definujeme:

Systém (organismus 1-1) je prostorem snímání.

Bod A je abstraktním a konkrétním (machines) vstupem do prostoru snímání.

Bod B je abstraktním a konkrétním (machines) výstupem z prostoru snímání.

Bod 0 je bodem, ve kterém se tělo fyzické stává digitálním tělem. Digitálním obrazem. Transportuje se ze své minulosti do budoucnosti. Tvořen fragmenty těla. Bod 0 je bodem přechodu, je bodem stvoření digitálního těla. Bod 0 stvořil digitální tělo. Je počátkem jeho existence. Bod 0 je původcem digitálního násilí na fyzickém těle.

NÁSILÍ ČERVENOU LINKOU

“Digitálními těly máme na mysli entity vytvořené digitální technologií - počítačové hrdinové, lékařské snímky z tomografie, skeny cestujících na letištích, modely lidí pro simulaci čehokoliv, těla vymodelovaná z dat sociálních sítí, ale i autonomní kódy hraničící s umělou inteligencí. Tato digitální těla se stala zcela samozřejmou součástí našeho světa. Jejich počet neustále stoupá, přesto prozatím nedochází k nějaké výraznější reflexi jejich existence.”¹

O systému.

Stvoření těla vyvolává problémy, které souvisejí s etikou i estetikou. Zdá se, jako bychom se mohli přiblížit tělu buď jako umělci, nebo jako svědci. Chceme proto tuto digitální celistvost ponechat stranou. Stvoření post těla. Fyzické Tělo vstupuje do prostoru Machines. Snímáním vzniká digitalizovaná informace, která se transformuje do obrazů. Cílem této transformace je stát se důkazem. Fyzické tělo je vnímáno jako obraz. Je vnímáno jen v podobě post těla. Je součástí komunikace. Je snímaným fragmentem procházejícím hranicí. Jeho účelem je monitorovat změnu struktury systému.

WHY WERE machines equipped with eyes?

PROČ JSOU stroje vyzbrojené očima?

Are airport scanners dangerous? Is it Privacy?

Jsou letištní skenery nebezpečné? Narušují soukromí?

Fyzické tělo je pojmenováno Tělem A. Ztrácí soukromí po překročení hranice do systému.

Před a po.

Soukromí, které Tělo A nikdy nemělo.

Nově instalované celotělové skenery na amerických letištích umožňují zaměstnancům využívat pokročilou zobrazovací techniku za účelem zobrazení nahých těl a genitálií cestujících.

1 vlastní výstavní projekt Phantom Limb, 2018

Is it Violence? Non-physical.

Je to Násilí? Nefyzické.

But the interesting thing?

Zajímavá věc?

*Podle právních dokumentů vláda aktivně odrazuje od jiných metod snímání letišť, ukládání obrazů nahých cestujících do databází, vystavování cestujících nezdravému množství záření ... a stroje dokonce nefungují. Zde je seznam nejdůležitějších bodů:

* Cestující ve většině případů nejsou informováni o možnosti odmítnutí skenování celého těla nebo alternativy, jako je kontrola pohmatem. Cestující vnímají kontrolu pohmatem jako trest za odmítnutí skenování těla.

* Podrobné osobní informace, včetně podoby nahého těla a genitálií, lze vidět na přístrojích ostrahy a uchovávat je po dobu neurčitou: "Respondent požaduje, aby tyto přístroje měly schopnost ukládat, nahrávat a přenášet zaznamenané snímky. Existuje ale zákon o ochraně osobních údajů, který výslovně zakazuje zachycování nahých obrazů federálních činitelů. Až v tomto případě se začíná uvažovat o toleranci soukromí.

* Zaměstnanci letišť by mohli obchodovat se záznamy našich nahých těl. Respondent požaduje, aby skenovací přístroje byly mezi sebou propojené a vybavené tak, aby umožňovaly snadno zachycovat, ukládat a přenášet snímky, které jsou zároveň snímky nahého lidského těla. I vzhledem k povaze získaných dat, zaměstnancům letišť nebylo zakázáno na pracovišti používat vlastní technologie, jako jsou mobilní telefony, kamery atd.

* Pro lásku boží, celotělové skenery operují v systému Windows XP. Stroje používají vestavěnou verzi Microsoft Windows XP, která je známá slabým bezpečnostním vybavením."

Tělo 1-1.

Je Tělem bez orgánů.

"Tělo bez orgánů je touha, po něm a skrze ně člověk touží. Jednou je to touha po vlastním zničení, podruhé touha po tom, co má moc zničit. Touha po penězích, armádě, policii a státu. Tělo bez orgánů skučí: "Udělalí ze mě organismus! Neprávem mě zohýbali! Ukradli mi tělo! TbO je stratifikováno. Takže osciluje mezi dvěma póly: povrchy stratifikace, na nichž se krotí a podrobují soudu, a rovinou konzistence, ve které se rozvíjí a otevírá experimentování. A jestliže je TbO hranicí, jíž člověk bez přestání dosahuje, je to proto, že za každým stratem je vždy nějaké další, jedno stratum zasazené do druhého. Věčný a násilný zápas mezi rovinou konzistence, jež TbO osvobozuje, prochází všemi straty, rozrušuje všechna strata a povrchy stratifikace, které ho blokují nebo odrážejí."²

Digitální Tělo je orgánem Těla Fyzického. Existuje v prostoru snímání. Je v muzeu obrazů. Vzniká. Adaptuje se. Vlastní digitální nesvobodný život. V prostoru typu letiště je Tělo Digitální přidělenou kopií, která schvaluje procházení fyzickými hranicemi. Je monitorováno Bodem 0. Bod 0 umožňuje Tělu Fyzickému průchod hranicí. Omezuje svobodu Digitálního Těla v systému. Povoluje Tělu transformaci. Posouvá jej za hranice. Dovoluje Tělu Fyzickému fragmentální svobodu mezi kontrolou v prostoru A a kontrolou v prostoru B. Tělo je vytvořeno. Digitální tělo zůstává v digitálním prostoru.

Není svobodné. Nezáskává status svobody.

Oko je umístěno uvnitř machines.

Je kontrolováno. Je pod nadvládou. Prohlíží skrz hranice organismu. Nezaniká v systému. Existuje v systému navždy. Je znakem nesvobody. Je stvořením nesvobody.

Skenovací systém.

1-1.

Skenovací systém v prostoru typu letiště je určen pro neomezenou komunikaci mezi Těly a Machines. Neomezená komunikace vytváří operativní obrazy. Je uměle vytvořenou hranicí. Účelem fyzických hranic je pořídit snímek, který zajistí bezpečný průchod nefyzickými hranicemi. Přístroj samotný je součástí procesu, který umožňuje tělům průchod fyzickými hranicemi. Přístroj koordinuje průchod těla fyzickými hranicemi, je zároveň samotným omezením. Je nesvobodným fragmentem muzea. Ukládá obrazy do úložiště. Ukládá obrazy neustále a navždy. Snímá. Tvoří Nesvobodu.

Skenovací systém v prostoru typu letiště je určen pro neomezenou komunikaci mezi Těly a Machines. Neomezená komunikace vytváří operativní obrazy. Je uměle vytvořenou hranicí. Účelem fyzických hranic je pořídit snímek, který zajistí bezpečný průchod nefyzickými hranicemi. Přístroj samotný je součástí procesu, který umožňuje tělům průchod fyzickými hranicemi. Přístroj koordinuje průchod těla fyzickými hranicemi, je zároveň samotným omezením. Je nesvobodným fragmentem muzea. Ukládá obrazy do úložiště. Ukládá obrazy neustále a navždy. Snímá. Tvoří Nesvobodu.

Organismus.

1-1.

“Bud' organizovaný, bud' organismem, artikuluji svoje tělo – jinak budeš jen zpustlík. Bud' označující i označovaný, interpretující i interpretovaný – jinak budeš jen deviant. Bud' subjektem a bud' jako takový zachycen, jako subjekt vypovídání převedený na subjekt výpovědi – jinak budeš jen vandrák.

Je třeba udržovat dostatek organismu, aby se mohl s každým rozbřeskem znovu utvářet; ponechávat malé zásoby označování a interpretace, byť jen proto, aby byly postaveny proti vlastnímu systému, pokud to budou vyžadovat okolnosti, a věci, osoby nebo dokonce situace vás k tomu donutí; je třeba uchovávat dostatečně malé dávky subjektivity, abyste mohli odpovídat na dominantní realitu. Napodobujte strata.”³

Skenovací systém v prostoru typu letiště je určen pro neomezenou komunikaci mezi Digitálními Těly. Neomezená komunikace vytváří operativní obrazy. Je uměle vytvořenou hranicí. Účelem fyzických hranic je pořídit snímek, který zajistí bezpečný průchod nefyzickými hranicemi. Přístroj samotný je součástí procesu, který umožňuje tělům průchod fyzickými hranicemi.

Is it Violence?

Je to násilí?

Border?

Hranice?

Red light border.

Hraniční červené světlo.

3 DELEUZE, Gilles: Tisíc plošin. s.78-79.

Hranice

1-1.

“The human was missing.”

“Chyběl člověk.”

Pro konkrétní předmět nacházející se v letištním prostoru je určena pevně daná hranice. Existuje situace před a po. Narkotické látky, zbraně a další položky na seznamu zakázaných, se mohou nacházet v prostoru před hranicí. Je to takzvaná neevidovaná existence předmětu do okamžiku jeho určení. V momentě překročení hranice prostřednictvím skenovacího přístroje tento předmět pro přístroj přestává existovat. Setkají se v momentě překročení hranice. Pokud bude předmět vyhodnocen jako nebezpečný, nebude mu umožněn postup dál. Tím snímek mění svojí hodnotu, stává se z metadata evidencí. Informačním a obrazovým nástrojem k rozpoznání identity Těla. Proces je unikátní díky vytváření časové a prostorové hranice.

Snímky pořízené systémem jsou buď evidencí, čímž je odůvodněna jejich existence v budoucnosti nebo jsou metadaty, instrumentálními obrazy, které nenesou žádnou relevantní informaci a jsou odsouzeny k zániku v digitálním prostoru. Stát utlačovatel katalogizuje své oběti co nejpřesněji, řadí je do skupin, ale zároveň se snaží registrovat a sledovat jednotlivce. Klíčem k dosažení ideologické moci nad “ostatními” je typizace; nástrojem k získání funkční síly je individualizace. Jinými slovy jsou stereotypy ideologicky užitečné a nezbytné, ale nakonec jsou to jednotlivci, kteří musí být podrobni.

Tělo je individuální součástí systému.

Fyzické tělo se nachází v prostoru. Je tělem bez orgánů. Je tělem bez orgánů před momentem snímání a po něm. Orgány vznikají pouze v okamžiku snímání. Tělo je kůží. Tělo je povrchem. V momentě překročení hranice je Tělu je povolen volný pohyb. Tělo je součástí každodenní operace. Tělo ovládá manuálně operátor. Manuální pracovník řeší osud těla. Jeho svobodu. Jeho pohyb v prostorech. V prostoru digitálním i prostoru fyzickém. Manuální pracovník je koordinátorem Těla, který jej převádí z těla fyzického do těla digitálního. Pomocí obrazové projekce Tělo Fyzické vytváří Tělo Digitální. Jeho iluzi. Iluzi jeho svobody.

Manuální pracovník.

1-1.

Camera could record the world without us.

Kamera dokáže nahrávat svět bez nás.

Is it truth?

Je to pravda?

Unusual images: not simply images of the port but images produced by it as part of its everyday operation.
Neobvyklé obrazy: ne pouze obrazy systému, ale obrazy, které produkuje jako součást každodenního provozu.

Vzniká:

Tělo Fyzické.

Tělo Digitální.

Nevlastní dané Tělo. Jsou snímána. Nejsou svobodná.

„Digitálními těly máme na mysli entity vytvořené digitálními technologiemi - počítačové hrdinové, lékařské snímky z tomografie, skeny cestujících na letištích, modely lidí pro simulaci čehokoliv, těla vymodelovaná z dat sociálních sítí, ale i autonomní kódy hraničící s umělou inteligencí. Tato digitální těla se stala zcela samozřejmou součástí našeho světa. Jejich počet neustále stoupá, přesto prozatím nedochází k nějaké výraznější reflexi jejich existence.“⁴

4 DELEUZE, Gilles: Tisíc plošin. s.80

Tělo.

System 1.

Letiště.

Tělo je individuální součástí systému. Je tím, koho systém stvořil. Je objektem snímání. Je zároveň tím, kdo snímá. Je v prostoru A. Je v prostoru B. Nedůvěřujeme Tělu. Je cizí. Tělo, které volně překračuje hranice, je podezřelé. Fyzické Tělo vlastní Digitální Tělo. Digitální Tělo je doprovodným tělem. Doprovodnému tělu nedůvěřujeme.

Tělo.

1-1.

Tělo je ovlivněno samotným skenerem. Je ovlivněno pravidly. Je ovlivněno manuálním pracovníkem.

Skenovací systém v prostoru letiště.

Skenovací systém je určen pro neustálou komunikaci produkující operativní obraz neomezený v čase. Je to takzvaná uměle vytvořená hranice - vytvořená v umělém prostoru. Cílem té hranice je pořídit snímek, který zajišťuje její bezpečnost. Přístroj samotný je součástí procesu, který umožňuje překročení fyzických hranic Tělu Fyzickému v podobě Těla Digitálního. Když mluvíme o hranici tvořené tímto typem skenerů zajímá nás nejen člověk, ale také předmět, neboť povolení přechodu určují pevně daná pravidla platná pro obojí.

“the image or idea or wish for functional security.”

“obraz, idea nebo přání fungující bezpečnosti.”

The ideal mode of reading them would be not to have to read them at all.

Ideální způsob, jak je číst, by bylo nečíst je vůbec.

Tělo se zamotává v čase a příčina a důsledek jsou nejasné. Vstoupili jsme do nepovolených hraničních oblastí.

He's got a weapon too.
Hotel Two-Six, Crazy Horse One-Eight.

Jsme sami objekty v digitálním muzeu.

Kapitola čtvrtá

DRUHÝ STUPEŇ NÁSILÍ

RED LIGHT BORDER.

HRANIČNÍ ČERVENÉ SVĚTLO.

BODY.

TĚLO.

TYP PROSTORU: Nemocnice

TYP SNÍMÁNÍ: Vnitřní (Inside view)

Tělo: fyzické

Tělo: digitální

Obraz 2-2.

Tělo a Post tělo.

Tyto skenery užívané v prostředí nemocnic jsou přímo nastaveny pro snímání znaků lidského těla. Pátrají po určitých souřadnicích, pro které jsou nastaveny. Bezkamerová realita začíná existovat v okamžiku nalezení neurčitěho znaku, který může být skenován. Znakem v tomto případě může být nádor nebo zvláštní mutace organismu, která je objevena ve chvíli procházení skenem. To znamená, že hranici existence bezkamerového snímku tvoří nalezení určitého znaku. Snímání a objevení znaku, který může být stanoven jasnými podmínkami nebo šifrován určitým kódem.

CT nebo MRI sken je typ operativního snímku, který je součástí prostoru, ve kterém probíhá skenování. Vytváří spojení mezi účastníkem-objektem (pacient) a divákem (technický operátor). Evidujeme násilí předem odsouhlasené účastníkem-objektem (pacient). Objekt je nucen podstoupit tento typ skenování, neboť umožňuje divákům (techničtí operátoři) objevit a uložit hledaný vnitřní Bod Z (nádor nebo mutace organismu).

Bod Z.

Tělo Fyzické je snímáno dobrovolně. Je snímáno vnitřně. Tělo Fyzické si uvědomuje děj, který se odehrává. Tělo Fyzické (pacient) schvaluje vytváření Těla Digitálního.

Tělo Fyzické očekává, že přístroj zaeviduje Bod Z. Machines jsou nuceny hledat změnu. Machines jsou nuceny hledat Bod Z. Machines jsou nastaveny pro hledání změn Těla Fyzického. Hledají změnu. Hledáním Machines vytvářejí z Těla Fyzického Tělo Digitální. Proces je odsouhlasen. Neexistuje v něm ani minulost, ani budoucnost, všechno je přítomné.

Vše je podřízeno Tělu. Obraz má vlastní účel a směřuje k jeho naplnění.

Tělo získává status, který je dohledatelný v úložišti systému v podobě obrazu .

“After war, it is almost casual observations”

Po válce je to téměř běžné pozorování.

Tělo 2-2.

Fyzické Tělo je objektem v prostoru snímání. Samo je důvodem pro stvoření systému (organismu) samotného. Stává se Post Tělem v systému snímání. Vytváří obrazy v podobě digitálních těl pro svůj vlastní účel. Je samo systémem. Samo stanovuje pravidla. Tělo nezná pojem svobody, neboť nezná nucení. Dobrovolně se stává Digitálním Tělem. Je výsledkem sebou vytvořeného organismu. Systém snímání produkuje nekonečné množství Digitálních Těl pro potřeby Těla Fyzického. Skenovací systém je nástrojem Těla Fyzického. Skenovací systém má schopnost fragmentarizovat tělo. Tato funkce je mu přidělena za účelem kontroly. Kontrola je pozitivní hodnotou pro Tělo Fyzické.

Fyzické Tělo vstupuje do systému. Je aktivní. Přístroj podrobně snímá fyzické tělo jednotlivce, které je sestaveno z orgánů. Skenování má jedinečný cíl, kterým je udržení jednotlivce zdravým. Jednotlivec se nebrání. Tělo se nebrání. Tělo Fyzické nutí vyrábět Tělo Digitální. Účelem je pravda. Účelem je svoboda. Účelem je reakce. Účelem je změna.

Tělo je záznamenáno od vlastního bodu A do vlastního bodu B.

Definujeme:

Systém 2-2(organismus 2-2) je dobrovolným prostorem pro snímání.

Bod A je abstraktním a konkrétním (machines) dobrovolným vstupem do prostoru snímání.

Bod B je abstraktním a konkrétním (machines) dobrovolným výstupem z prostoru snímání.

Bod 0 je hranicí. Je hranicí, kde se Tělo Fyzické stává Tělem Digitálním. Digitálním obrazem. Přechází ze své minulosti do budoucnosti. Je důležité pro jeho vlastní existenci. Pomáhá Tělu Fyzickému neztratit svou existenci v momentě Teď i v budoucnosti. Bod 0 je bodem přechodu, bodem stvoření digitálního těla. Bod 0 odhaluje status Těla Fyzického. Tělo fyzické se nechává snímat dobrovolně. Je svobodou samotnou. Tvoří vlastní obraz. Je technickým operátorem.

Bod 0 stvořil digitální tělo. Je počátkem jeho existence. Bod 0 je prostor dobrovolného digitálním násilím na Těle.

NÁSILÍ ČERVENOU LINKOU

“Digitálními těly máme na mysli entity vytvořené digitální technologií - počítačové hrdinové, lékařské snímky z tomografie, skeny cestujících na letištích, modely lidí pro simulaci čehokoliv, těla vymodelovaná z dat sociálních sítí, ale i autonomní kódy hraničící s umělou inteligencí. Tato digitální těla se stala zcela samozřejmou součástí našeho světa. Jejich počet neustále stoupá, přesto prozatím nedochází k nějaké výraznější reflexi jejich existence.”¹

O systému. 2-2

Stvoření těla nevyvolává problémy, které souvisejí s etikou i estetikou. Zdá se, jako bychom se mohli přiblížit tělu buď jako umělci, nebo jako svědci. Chceme proto tuto digitální celistvost ponechat stranou. Tato celistvost nám působí bolest. Jsme v bolesti. Obrazy dostávají statusy. Některé z nich jsou problematické.

Stvoření post těla. Fyzické Tělo vstupuje do prostoru Machines. Snímáním vzniká digitalizovaná informace, která se transformuje do obrazů. Cílem této transformace je stát se důkazem. Fyzické tělo je vnímáno jako obraz. Je vnímáno jen v podobě post těla. Je součástí komunikace. Je snímaným fragmentem procházejícím hranicí. Jeho účelem je monitorovat změnu struktury systému. Účelem je odstanění změny a chyby. Účelem je odstranění Bodu Z.

WHY WERE machines equipped with eyes?

PROČ JSOU stroje vyzbrojené očima?

Are medical scanners dangerous? Is it Privacy?

Jsou medicínské přístroje nebezpečné? Narušují soukromí?

Fyzické tělo je pojmenováno Tělem A. Dobrovolně ztrácí soukromí po překročení hranice do systému.

Před a po.

Soukromí, které Tělo A nikdy nemělo. Soukromí se vzdává dobrovolně. Fyzické Tělo je svobodné.

Nad světem smyslů se vznáší jako abstraktní Tělo. Vzniká v dobrovolném prostoru. Vyhledává pomoc. Vyhledává výsledek.

Is it Violence?

Je to Násilí?

Physical.

Fyzické.

“someone else does know”

“někdo jiný ví”

“the image or idea or wish for functional security.”

“obraz, idea nebo přání fungující bezpečnosti.”

Tělo 2-2.

Tělo je tvořené orgány.

Few photographs, except perhaps medical ones, were as apparently free from “higher” meaning in their comon usage.

Některé fotografie, s výjimkou těch lékařských, nemají patrně “vyšší” význam na obecné rovině.

“Tělo bez organů je touha, po něm a skrze ně člověk touží. Jednou je to touha po vlastním zničení, podruhé touha po tom, co má moc zničit. Touha po penězích, armádě, policii a státu.”²

Tělo bez orgánů skučí: Udělali ze mě organismus! Neprávem mě zohýbali! Ukradli mi tělo! TbO je stratifikováno. Takže osciluje mezi dvěma póly: povrchy stratifikace, na nichž se krotí a podrobuje soudu, a rovinou konzistence, ve které se rozvíjí a otevírá experimentování. A jestliže je TbO hranicí, již člověk bez přestání dosahuje, je to proto, že za každým stratem je vždy nějaké další, jedno stratum zasazené do druhého. Věčný a násilný zápas mezi rovinou konzistence, jež TbO osvobozuje, prochází všemi straty, rozrušuje všechna strata a povrchy stratifikace, které ho blokují nebo odrážejí. Tělo Fyzické má orgány. Jednotlivé orgány Těla Fyzického se stávají Digitálním Tělem. Jsou cílem. Cílem systému snímání. Systém byl stvořen pro Tělo samotné. Chrání tělo. Chrání tělo hledáním. Je okem. Pomáhá Tělu Fyzickému nezískat status biologické smrti. Je evidenci.

Skénovací systém.

Organismus. 2-2

“Bud’ organizovaný, bud’ organismem, artikuluji svoje tělo – jinak budeš jen zpustlík. Bud’ označující i označovaný, interpretující i interpretovaný – jinak budeš jen deviant. Bud’ subjektem a bud’ jako takový zachycen, jako subjekt vypovídání převedený na subjekt výpovědi – jinak budeš jen vandrák.

Je třeba udržovat dostatek organismu, aby se mohl s každým rozbřeskem znovu utvářet; ponechávat malé zásoby označování a interpretace, byť jen proto, aby byly postaveny proti vlastnímu systému, pokud to budou vyžadovat okolnosti, a věci, osoby nebo dokonce situace vás k tomu donutí; je třeba uchovávat dostatečně malé dávky subjektivity, abyste mohli odpovídat na dominantní realitu. Napodobujte strata.”³

Skenovací systém v prostoru typu nemocnice je určen pro neomezenou komunikaci mezi Digitálními Těly. Tělo Digitální je pomůckou k odhalení změn Těla Fyzického. Přiděluje mu status. Bezpečí nebo nebezpečí. Neomezená komunikace vytváří operativní obrazy. Je uměle vytvořenou hranicí. Účelem fyzických hranic je poříditi snímek, který zajistí bezpečný průchod nefyzickými hranicemi. Přístroj samotný je součástí procesu, který umožňuje tělům dobrovolný průchod fyzickými hranicemi.

Is it Violence?

Je to Násilí?

Border?

Hranice?

Red light border.

Hraniční červené světlo.

Hranice 2-2

Pro určitý předmět se nacházející v prostoru nemocnice určitá pevně stanovená hranice určená k dobrovolnému průchodu. Existuje situace před a po. Nežádoucí změny mají možnost se nacházet v těle z orgánů, aniž by byly evidovány. Je to takzvaná neodhalená existence těla do okamžiku jeho snímání. Potenciální Bod Z se střetává se skenovacím přístrojem v Bodě 0. S přidělením statusu je Tělu určena další cesta. Tím snímek a Tělo mění svojí hodnotu, stává se z metadata evidencí. Snímky pořízené systémem jsou buď evidencí, čímž je odůvodněna jejich existence v budoucnosti nebo jsou metadata, instrumentálními obrazy, které nenesou žádnou relevantní informaci a jsou odsouzeny k zániku v digitálním prostoru. Tělo Digitální má potenciál

2 DELEUZE, Gilles: Tisíc plošin. s. 63

3 DELEUZE, Gilles: Tisíc plošin. s. 79

svým vznikem zachránit Tělo Fyzické před statusem – biologická smrt. Tělo je individuální součástí snímacího systému. Dobrovolně tvoří Tělo Digitální. Tělo Fyzické definované Tělem Digitálním. Ideální obraz Fyzického Těla je Digitální Tělo bez Bodu Z.

Fyzické tělo se nachází v prostoru. Je tělem z orgánů. Je tělem z orgánů před okamžikem snímání a po něm. Orgány bývají dobrovolně odhalené v momentě snímání. Tělo je součástí odhalovacího procesu. Tělo ovládá manuální pracovník.

Manuální pracovník.

Přístroj kontrolovaný manuálním pracovníkem převádí Tělo Fyzické do Těla Digitálního. Přístroj vytváří kopii Těla Fyzického. Přístroj vytváří Tělo Digitální.

Manuální pracovník 2-2

Camera could record the world without us.

Kamera dokáže nahrávat svět bez nás.

Is it truth?

Je to pravda?

Body is free. Empty.

Tělo je svobodné. Prázdné.

Vzniká:

Tělo Fyzické.

Tělo Digitální.

Vlastní svá Těla. Jsou snímána. Jsou svobodná.

Tělo.

Systém. 2-2.

Nemocnice.

Tělo je individuální součástí systému. Je tím, koho systém stvořil. Je jeho samotným dobrolným stvořením. Je objektem snímání. Je zároveň tím, kdo snímá. Je v prostoru A. Je v prostoru B.

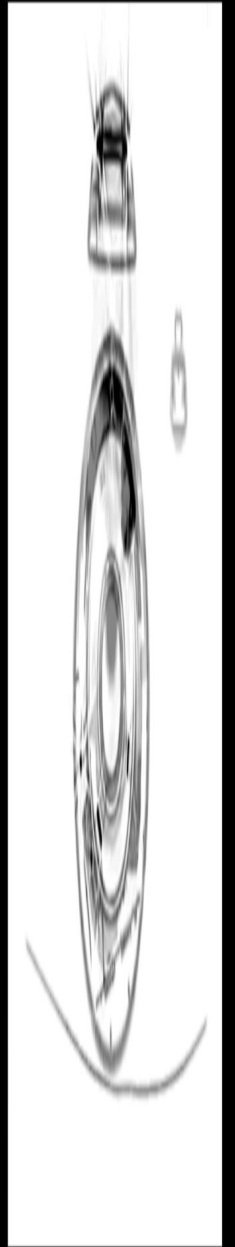
Důvěřujeme Tělu. Je vlastní. Tělo, které překračuje hranice. Je svobodné. Dobrovolně prochází hranice. Nechce se stát evidenci.

Tělo 2-2.

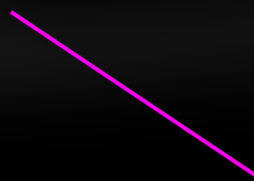
Tělo je ovlivněno samotným skenerem. Je ovlivněno pravidly. Je ovlivněno manuálním pracovníkem. Je ovlivněno potencionálním Bodem Z.

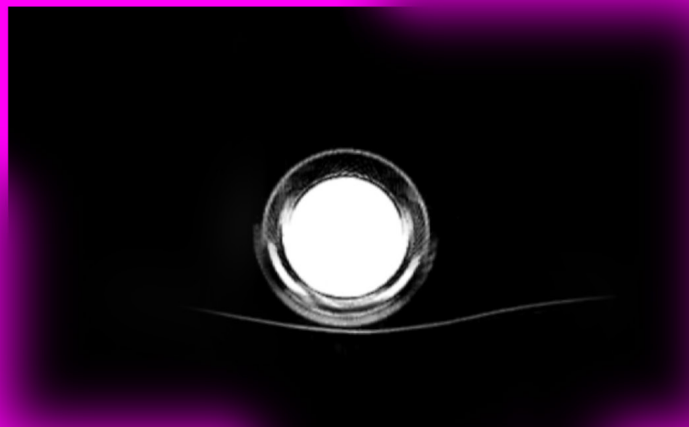
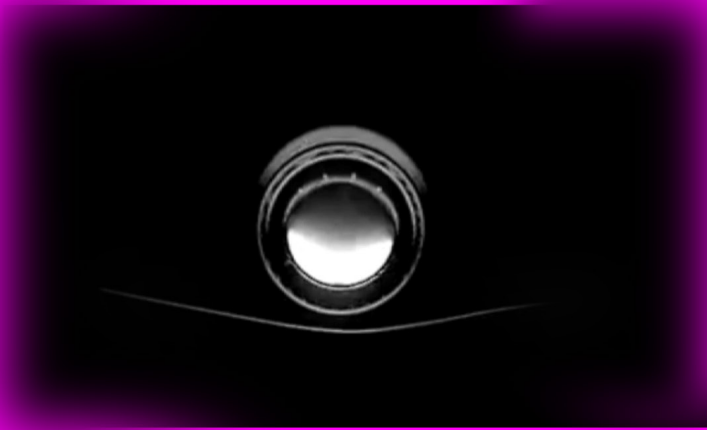
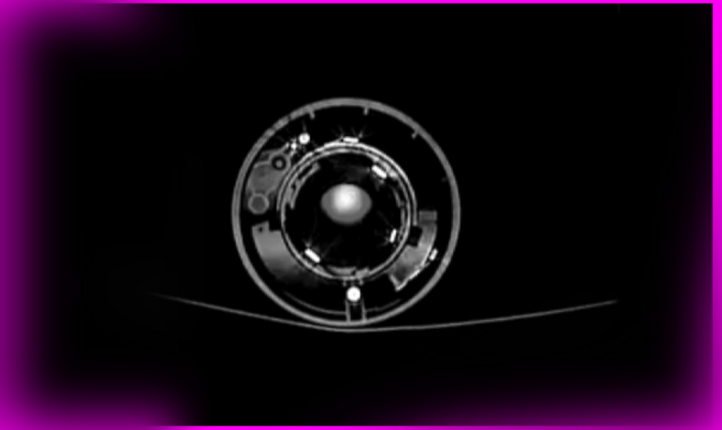
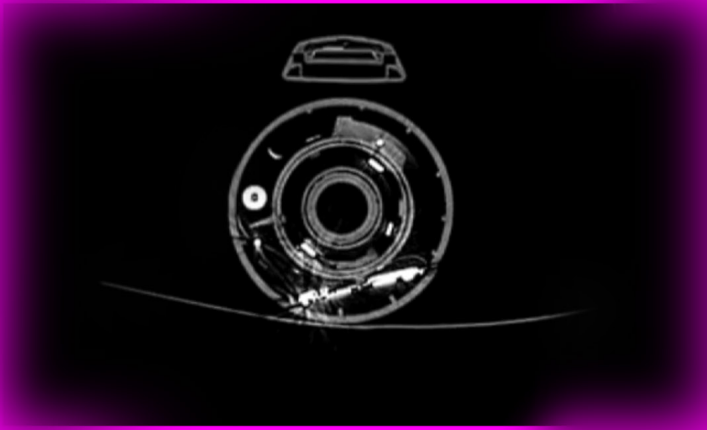
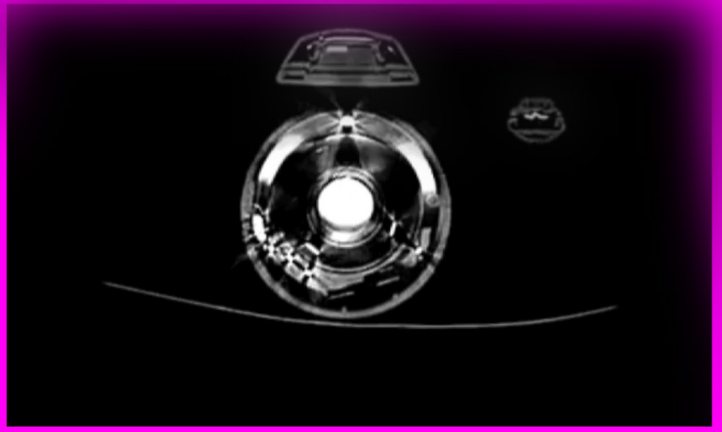
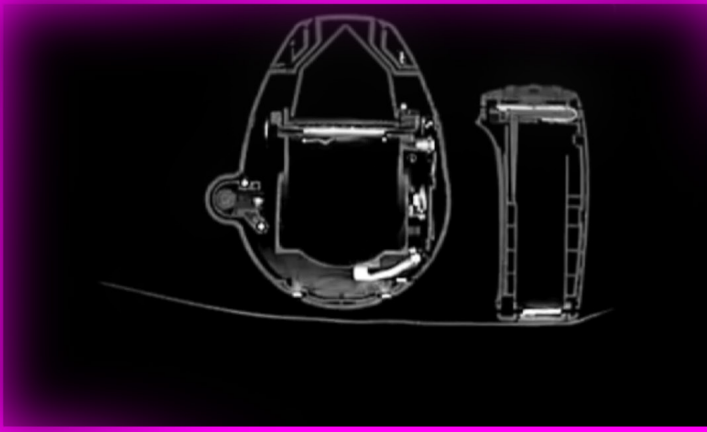
Skenovací systém v prostoru nemocnic.

Skenovací systém je určen pro neustálou dobrovolnou komunikaci produkující operativní obraz neomezený v čase. Je to takzvaná uměle vytvořená hranice - vytvořená v umělém prostoru. Cílem té hranice je potvrdit absenci Bodu Z. Přístroj samotný je součástí procesu, který umožňuje překročení fyzických hranic Tělu Fyzickému v podobě Těla Digitálního. Teď.

All right, firing

Kapitola patá

PŘEDPOSLEDNÍ STUPEŇ NÁSILÍ.

HRANIČNÍ ČERVENÉ SVĚTLO.

TĚLO.

MACHINES.

KYBERPROSTOR.

VÁLKA.

TYP PROSTORU: _

TYP SNÍMÁNÍ: _

Tělo: fyzické

Tělo: digitální

Obraz 3-3

“Between knowing and not knowing“

Mezi věděním a nevěděním.

My.

Jsme.

Ted.

My.

Jsme.

Ted.

Ve Válce.

Jsme Těla.

Vlastníme svá těla a nevlastníme je zároveň. Přidělujeme sami sobě obraz. Jsme ve světě snímání. Sdílíme obrazy, posíláme je přes hranice. Jsme v kyberprostoru. Jsme součástí každodenní operace. Probíhá v něm Válka. Válka obrazu a těl. My. Existujeme v digitální podobě. Teď. V naší původní podobě už neexistujeme. Sdílíme s Machines své Tělo. Darujeme vlastní tělo. Sdílíme své Tělo s prostorem. Posíláme své Tělo přes hranice. Jsme podrobeni kontrole. Existujeme v nesvobodě. Jsme pod nadvládou. Pod nadvládou obrazů. Pod nadvládou systému. V němž jsme nuceni vytvářet těla. Těla Digitální. Tvoříme je nekonečně. Jsme dobrovolnými tvůrci vlastních digitálních těl. Transformujeme vlastní tělo podle podmínek. Vytváříme kódy. Sbíráme kódy. Jsme ve válce obrazů. Ukládáme obrazy. Ukládáme těla, která nevlastníme. Prožíváme operace, které nekontrolujeme. Nevlastníme fyzický prostor.

Navždy.

Digitální Tělo se nachází na hranici. Jejím překročením je tvořeno. Existuje. Hranice jsou různé. Procházíme Bodem 0, abychom vytvořili vlastní Digitální Tělo. Tělo dostává prostor a status. Ve stejném okamžiku může existovat v minulosti i budoucnosti. Svým statusem se vztahuje k přítomnosti. Teď. Je svobodné. Jsme ve válce. Ve válce obrazu. Rozvzpomínáme si na podmínky, ve kterých jsme stvořili své Digitální Tělo. V jakých zaniklo. Pozorujeme. Pozorujeme vlastní tělo prostřednictvím Machines. Tělo, které prostupuje časem. Je odkazem toho, co už dávno neexistuje. Je tím, co už je dávno za hranicí. Za hranicí paměti. Tam. V iluzorním prostoru. V muzeu.

Teď.

Za hranicí existence Těla Fyzického. Jsme ve válce vlastních těl, která nevlastníme. V prostoru nesvobody. Techničtí operátoři přidělují statusy. Přidělujeme statusy. Vlastní obrazy jsou odkazem. Nenáleží jim přítomnost. Vlastní prostor, ve kterém se nacházejí, neboť jsou v něm stvořeny. Překračujeme hranice minulosti.

Jsme v paměti.

Paměti Fyzického Těla, které stvořilo Tělo v digitálním prostoru z vnitřních hodnot a geografických bodů vlastních dominant. Jsme na hranici, jsme v Bodě 0. Bod 0 vlastní těla, která existují pouze v naší paměti. Jsme Tělem, které musí být adaptováno na digitální prostor. Existujeme v rovině vlastních těl. Těl, která tvoří kopii sebe a své paměti. Jsme Tělem, které prochází hranice. Tělem, které věnuje svoji identitu systému. Obrazem, který vzniká při snímání a narušuje biologickou smrt. Jsme ve válce. Válka nás spojuje. Tvoří naše systémy. Tvoří naši paměť. Stroje zabraňují volnému procházení fyzických těl. Stroje nás nutí k předem určenému procházení. Stroje nás nutí k procházení. K tvoření vlastních digitálních těl. Nacházíme se ve vlastní paměti, tvoříme prostor, ve kterém jsme digitálními těly. Naš prostor je úložištěm. Je systémem, který nás nutí tvořit vlastní kopii. Načítáme vlastní tělo, vlastní přítomnost. Jsme nalezené objekty. Nalezené objekty, které potřebují hranice. Hranice, které je stvořily. Těla potřebují vytvořit své Digitální Tělo, aby se mohla přesouvat. Digitální podobu těla, která bude existovat navždy. Teď. Podoba, která nebude zrušena. Která bude stále přítomna. V námi stvořeném prostoru. Jsme těla. Procházíme Hranice. Existujeme. Na hranici. Sami jsme hranicí. Nacházíme se v nekonečném Bodě 0. Nezastavíme Vlastní tělo. Nezastavíme procházení Vlastního těla. Překračujeme. Jsme snímání.

Navždy budeme. Vyhledáváme nesvobodu. Chceme v ní existovat.

Naše válka je válkou těl. Jsme ve válce. Teď. Nekonečně. Naše válka je válkou Těla Fyzického a Těla Digitálního. Je tvořená hranicemi. V Bodě 0. Směřuje do budoucnosti. Do muzea.

Je Nekonečnem.

Je v Bodě 0.

Začíná.

V Bodě 0.

Začátek je v Bodě 0.

Doslov

“Digitální násilí znamená pocit, že amputovaná nebo chybějící končetina je stále ještě připevněná k tělu a pohybuje se přiměřeně ke zbytku těla, ve většině případech ale jde o pocit bolestivý. Digitálnímu obrazu těla stále ještě přisuzujeme určitou připevněnost k tělu reálnému. Je překvapivé, jaký prostor ve vztahu těla a technologie zaujímá nereflektované násilí, přičemž je aplikováno jak směrem od těla skutečného k tělu digitálnímu, tak i obráceně. Toto násilí není nijak virtuální, ale v různých podobách jej zakoušíme každodenně.”¹

1 vlastní výstavní projekt Phantom Limb, 2018

Post 1

Every environment in which we are situated can be perceived as panned and scanned. With cameraless photography, we meet in a moment of our existence, in artificial space. We are scanning and at the same time being scanned.

In the processes of scanning and taking pictures, what role does the human play?

Can a person be seen as a tool of cameraless photography? Is he following the rules, or creating them? Or, is he himself a tool for the process of cameraless photography? Is he the one who determines and recognizes, respectively, the established point for the existence and meaning of cameraless photography?

Post 2

Co přesně nám tyto obrazy ukazují?

A komu jsou určeny?

Je v nich skrytá realita nebo to jsou pouze obrazy?

Jste si jisti, že obraz, na který se díváte, je skutečný?

Je to napodobenina nebo vše okolo?

Vyjádření naší situace.

Použitá literatura a prameny

Deleuze, Gilles. Tisíc Plošin.

Vydáno: Herrmann & synové, Praha 2011

Groys, Boris. Ontology of Russian Cosmism.

Vydáno: Ad Marginem Press, Moskva 2015

Farocki, Harun: working on the sightlines.

Vydáno: Amsterdam: Amsterdam University Press, 2004 Signatura titulu: F_Foma

Flusser, Vilém. Příběh ďábla.

Vydáno: Praha. GemaArt, 1997

Flusser, Vilém. Into the Universe of Technical Images.

Vydáno: University of Minnesota Press (first published 1985), 2011

Janoščík, Vaclav. Likavčan, Lukáš. Růžička, Jiří. (eds.) Mysl v terénu. Filosofický realismus v 21. století.

Vydáno: Akademie výtvarných umění v Praze,

Vědecko-výzkumné pracoviště – Display, sdružení pro výzkum a kolektivní praxi, Praha 2017

Knapp, Dalibor. Digitální černoši: etnografický slovník.

Vydáno: Množina, 2017 v Praze.

Sekula, Allan. Photography Against the Grain: Essays and Photo Works 1973-1983.

Vydáno: The Press of the Nova Scotia College of Art and Design, 1984

Tomme, Niels Van. Visibility machines: Harun Farocki and Trevor Paglen. Vydáno: Baltimore: Center for Art, Design and Visual Culture, Univ. of Maryland, Baltimore County (UMBC), 2014

Paglen, Trevor. Lauren Cornell, Julia Bryan-Wilson, Omar Kholeif. The first complete monograph on an artist whose work investigates surveillance and government secrecy in the digital age.

Vydáno: PHAIDON. London 2018

